പ്രസന്നകേരളം

എന്റെ ബാല്യസ്മരണകൾ

(കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള)

(മലയാളക്കരയുടെ കഴിഞ്ഞ അരശതാബ്ദക്കാലത്തെ സാമുദായികവും, രാഷ്ട്രീയവും, സാഹിത്യപരവും, സാമ്പത്തികവും, സാംസ്കാരികവുമായ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രത്തിൽ മായാത്ത മുദ്രകൾ പതിച്ച ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ് ഏതാണ്ടു [illegible] വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് സാഹചര്യവശാൽ രംഗത്തുനിന്നു തിരോധാനം ചെയ്ത മലയാളമനോരമപ്പത്രം എന്നുള്ളത് നിഷ്പക്ഷബുദ്ധികളായ ഏവരും സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. അതിന്റെ സ്ഥാപകനും യശശ്ശരീരനുമായ കണ്ടത്തിൽ വർഗ്ഗീസുമാപ്പിളയുടെ കാലംമുതൽക്കേ ആ മഹാനുഭാവന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരപുത്രനായ ഉപസേനാനിയെന്ന നിലയിലും, പിന്നീട് മനോരമപ്പത്രത്തിന്റെ അന്ത്യനിമിഷംവരെ അതിന്റെ പ്രധാന പത്രാധിപരെന്ന നിലയിലും മററു പല വിധത്തിലും, ഏതാണ്ടു മൂന്നു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തോളം ആധുനികകേരളചരിത്രഗതിയിൽ, അണിയറയിൽനിന്നും, അരങ്ങത്തുനിന്നും അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗം നിർവ്വഹിച്ചശേഷം വിധിവൈപരീത്യത്താൽ ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിനു വെളിയിൽ സമാധാനപരിലസിതമായ സ്വസ്ഥജീവിതം നയിക്കുന്ന ശ്രീമാൻ കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള അവർകളുമായി പത്തുപന്ത്രണ്ടു വർഷക്കാലം പത്രപ്രവർത്തനജീവിതത്തിൽ വളരെ അടുത്തുപെരുമാറുന്നതിനു സന്ദർഭം ലഭിച്ച ഒരു സഹൃദയൻ മുഖേന ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ലേഖനപരമ്പര ഞങ്ങളുടെ വായനക്കാർക്കു സവിശേഷം രസകരമായിരിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ഇപ്പോൾ ഏതാണ്ട് 72 വയസ്സു പ്രായം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശ്രീമാൻ മാമ്മൻമാപ്പിളയ്ക്കു് ആരോഗ്യത്തിനു യാതൊരു കുറവുമില്ലെങ്കിലും മുഷിഞ്ഞിരുന്നു തുടർച്ചയായി എന്തെങ്കിലും എഴുതുന്നതു ശ്രമകരമായ ഒരു കായക്ലേശമാണെന്നു് ലേഖനസഹായമഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ നിവേദനത്തിനു മറുപടിയായി അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. എങ്കിലും ഇതിലെ ആശയങ്ങൾ മെല്ലറഞ്ഞ പ്രിയശിഷ്യൻ അദ്ദേഹവുമായി പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി നടത്തിയിട്ടുള്ള ദീർഘസ്വൈരസംഭാഷണങ്ങളിലെ ആശയങ്ങൾ അപ്പഴപ്പോൾ സമാഹരിച്ചു കുറിച്ചെടുത്തു ലേഖനങ്ങളായി വികസിപ്പിച്ചെഴുതി തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന ഈ ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അനുവദിക്കണമെന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ നിർബന്ധപൂർവ്വകമായ അപേക്ഷയ്ക്കു മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയെങ്കിലും വഴിപ്പെട്ട ആ വിജ്ഞാനവൃദ്ധന്റെ സൗജന്യത്തിനു ഞങ്ങൾ ഹൃദയപൂർവ്വം കൃതജ്ഞരായിരിക്കുന്നു. ഈ ലേഖനപരമ്പരയുടെ ഭാഷാരീതിയും പ്രതിപാദനസമ്പ്രദായവും തന്റേതായി താൻ അഭിമാനിക്കുന്നില്ലെന്നും അതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം മുഴുവൻ ലേഖനരചയിതാവായ തന്റെ വത്സലശിഷ്യൻ തന്നെ വഹിക്കുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ ഇതു് ആദ്യന്തം താൻ സശ്രദ്ധം വായിച്ചുനോക്കി അനുവദിച്ചതാണെന്നും ശ്രീമാൻ മാമ്മൻമാപ്പിളതന്നെ ഇവിടെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതയും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.)

പത്രാധിപർ, പ്രസന്നകേരളം

എന്റെ ജീവിതച്ചെറുതോണി, തെല്ലിട ശാന്തമായ നീർച്ചാലുകളിലൂടെ ഒഴുകിയും; ഒട്ടുനേരം ചുഴലിയിലും കാറ്റിലും കോളിലുംപെട്ട്, മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും, നീങ്ങിയും തടഞ്ഞും എഴുപത്തിരണ്ടു വർഷത്തെ ദീർഘയാത്ര തുടർന്ന് ഇതാ കരയടുക്കാറായിരിക്കുന്നു. നേരവും മങ്ങിത്തുടങ്ങി. സന്ധ്യാകാശത്തിൽ നീലയും ചുവപ്പും കലർന്ന അന്തിമേഘങ്ങൾ വിനോദനൃത്തം ചെയ്യുന്നു. പകൽ മുഴുവൻ സർവ്വജീവരാശികളെയും കൊടുംവെയിലിൽ ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ചു, ഉരുക്കിവരട്ടി, കത്തിക്കാളിനിന്ന സൂര്യന്റെ ഉജ്ജ്വലരശ്മികൾ എരിഞ്ഞടങ്ങി, ചെങ്കനൽപ്രഭ മങ്ങി, പടിഞ്ഞാറെ കടലിൽ ശയിക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നു. അന്നത്തെ ഇരതേടി നാനാ ദിക്കുകളിലേക്കും പറന്നുപോയിരുന്ന പക്ഷിഗണങ്ങൾ സന്ധ്യാവേളയിൽ മടങ്ങി അതതിന്റെ കൂടുകളിലേക്കു അതിവേഗത്തിൽ പറന്നെത്തുന്നു. എവിടെയും അലച്ചിലും അരവവും ആർത്തനാദങ്ങളുമൊതുങ്ങി. സ്വപ്നരമണീയമായ ഒരു പ്രശാന്തജീവിതസായാഹ്നത്തെ ഞാൻ കാണുന്നു. ഒരുപക്ഷേ അതെന്റെ തോന്നൽ മാത്രമായിരിക്കാം. എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ. ഏതായാലും പ്രകൃതി അങ്ങനെ ഒരു ദിവസംകൂടെ തള്ളിവിട്ടു. തെളിവും ഉന്മേഷവും ഉയിരും നിറഞ്ഞ ഒരു ദിവസം—കാലേട്ടം—ഇതാ കൺമുമ്പിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നു. സന്ധ്യാദേവി പിടർത്തുവിരിച്ച ഇരുൾപുതപ്പിനുള്ളിൽ ലോകം നിദ്രയുടെ വിശ്രാന്തിക്കൊള്ളാൻ ഒരുങ്ങുന്നു. ഉഴലുന്ന ലോകത്തിനു വിശ്രമം ആവശ്യമാണ്. രാത്രി നമുക്കു നിദ്രയും വിശ്രമവുംകൊണ്ടുവന്നു കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന ഒരു നമ്മ സഖിതന്നെ. എന്നാൽ രാത്രിക്കു മണിക്കൂർ പന്ത്രണ്ടു മാത്രമേ പ്രകൃതി അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതിലപ്പുറം ഒരു നിമിഷം മുന്നോട്ടു പോകാൻ പാടില്ല. അതു കഴിയുമ്പോൾ നേരം വെളുക്കും. അങ്ങനെ നയനാഭിരാമമായ ഒരു സൂര്യോദയത്തിന്റെ— സുപ്രഭാതത്തിന്റെ— ജന്മഗൃഹമാണ് ഇരുളടഞ്ഞ രാത്രി. നോക്കണം, സന്ധ്യയും പ്രഭാതവേളയും ശീലംകൊണ്ടും കോലംകൊണ്ടും ഇരട്ടപിറന്ന സഹോദരികളല്ലേ? രണ്ടും പരിവർത്തനഘട്ടങ്ങളാണ്. തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യം വഹിക്കുന്നു. ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായി, മാറിമാറി, ജനിച്ചുമരിക്കുകയും, മരിച്ചുജനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാവും പകലും മനുഷ്യജീവിതത്തോടു ഘടിപ്പിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അന്തർമുഖമായും ബഹിർമുഖമായും ധാരാളം തത്വചിന്തയ്ക്കു വക നല്കുന്ന ഒരു ഗഹനവിഷയമാണ്. അതിരിക്കട്ടെ. ലോകത്തിന്റെ ശൈശവത്തിലും പുരോഗതിയിലും ഇരുട്ടു കോരിയിട്ടുന്ന കാളരാത്രികളുണ്ടല്ലോ ഒരറ്റത്തു. ശുഭോദർക്കമായ ആ പുണ്യപുലർകാലം കൈവരുമ്പോൾ, പൂർവ്വാദ്രിയുടെ മുഖത്തു വെണ്മ വീശും. നാലുദിക്കുകളും മന്ദഹസിക്കും. പുലർകാലമായെന്നു പൂങ്കോഴികളും കാട്ടുകുയിലുകളും ഉച്ചത്തിൽ വിളംബരം ചെയ്യും. ബാലാർക്കന്റെ തങ്കരശ്മികളിൽ ലോകം ആറാടിയാനന്ദിക്കും. അനുപമമായ ഒരു നവോന്മേഷവും നവചൈതന്യവും ലോകത്തെ അനുഗ്രഹിക്കും. ചെടികൾ പച്ചത്തഴപ്പണിഞ്ഞു് തളിർക്കും. പൂമൊട്ടുകൾ വിടരും. പുഷ്പങ്ങൾ കുളിർകാറ്റിൽ മണം പരത്തും. പക്ഷികൾ പാടും. മനുഷ്യർ മനുഷ്യരായി ജീവിക്കും. സർവ്വലോകസാഹോദര്യത്തിന്റെയും നിറവെള്ളിക്കതിരുകളിൽനിന്നു പൊഴിയുന്ന പ്രഭാകന്ദളങ്ങൾ, അതാ, അനതിദൂരമായ ഭാവിചക്രവാളത്തിൽ എനിക്കു കാണാൻ കഴിയും.

ഇന്നും ഇന്നലെയുമല്ല; കുറെ വർഷങ്ങളായി എന്റെ ജീവിതസ്മരണകളെഴുതണമെന്നു പല സുഹൃത്തുക്കളും നിർബന്ധിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ ഇങ്ങനെയൊരു സാഹസത്തിനൊരുമ്പെടുമെന്നു ഈ നിമിഷംവരെ ഞാൻ സ്വപ്നേപി കരുതിയിരുന്നതല്ല. എന്റെ നിസ്സാരജീവിതത്തിൽ എനിക്കല്ലാതെ ഇതരന്മാർക്കു സ്മരണീയമായി എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെന്നു ഞാൻ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. വിചാരിക്കുന്നുമില്ല. നേരേമറിച്ചു വിസ്മരണീയങ്ങളായ പല അനുഭവചിത്രങ്ങളും എന്റെ ജീവിതപഥത്തിൽ വഴിവിലങ്ങനെ നിഴൽ വീശാനിടയായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒട്ടുമുക്കാലും ഓരോ സന്ദർഭവശാൽ ബഹുജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവയുമാണ്. അനുഭവസംഭവങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെയോ വലുപ്പച്ചെറുപ്പങ്ങളെയോ മുൻനിറുത്തിയല്ല അവ വിസ്മൃതിയിൽ വിലയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു ഞാൻ സങ്കല്പിച്ചിരുന്നതു്. ലോകത്തിലോകങ്ങളുടെ ആത്യന്തികമായ ഗുരുലഘുത്വപരിഗ

(ശേഷം പന്ത്രണ്ടാംപേജിൽ)

വിഷയവിവരം.

എന്റെ ബാല്യസ്മരണകൾ
—കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള
കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി (ചെറുകഥ)
—വി. സി. ചാക്കോ എം. എ.
കർഷകസംഘം—
ഇ. എം. എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്
ഇതാണ് എന്റെദയ (ചെറുകഥ)
—മുട്ടത്തു വർക്കി ബി. എ.
ചീനഭാഷ
—വക്കം രാമകൃഷ്ണൻ
ജംബൈൽ
—ചിത്രഭാനു നമ്പൂതിരിപ്പാട്
തിരുവനന്തപുരം ജാഥ
—ഗോപി

പ്രസന്നകേരളം
19—5—'46
പുസ്തകം 18 ലക്കം 3
വില രണ്ടണ

കുറിപ്പുകൾ

പരാജയത്തിന്റെ ആവർത്തനം

ഒരു ന്യൂനപക്ഷം വിമർശകരുടെ അഭിപ്രായത്തെ നീതീകരിച്ചുകൊണ്ടു് സിംലാസമ്മേളനം പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഹജമായി അതിനിരയാകാവുന്ന പ്രത്യാഘാതം "ആഭ്യന്തര വാദി" എന്ന ചാപല്യമാണ്. ഹിന്ദുപത്രങ്ങൾ, ലീഗിനെയും മുസ്ലിം പത്രങ്ങൾ കോൺഗ്രസിനെയും ചെളിവാരി എറിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനും അല്പമെല്ലാം നീതീകരണമില്ലെന്നില്ല. മന്ത്രിസഭാ ദൗത്യത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെപ്പറ്റിയും, ആതിഥ്യബോധത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റിയും നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാർ പ്രശംസിച്ചതു് ദേശാഭിമാനത്തെക്കാൾ സേവാമനസ്ഥിതിയാണു ദ്യോതിപ്പിച്ചതു്. സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളിൽ (അവരെത്ര പുതിയ വേഷമണിഞ്ഞിരുന്നാലും) വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്ന ദേശീയനേതൃത്വത്തിൽ നിന്നു് വളരെ കൂടുതലായൊന്നും ആശിക്കേണ്ടതില്ല. ഈ മനോഭാവത്തിന്റെ ഫലം സിംലാപരാജയത്തിനു ലീഗിനെ പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിയാക്കാൻ മാത്രമായിരിക്കും. ലീഗിനാണെങ്കിൽ ലോകത്തിലെ മുഴുവൻ കുഴപ്പങ്ങൾക്കും ഉത്തരവാദിത്വം കോൺഗ്രസ്സിലേക്കു നുഴഞ്ഞു കയറിയിട്ടുള്ള ഏതാനും ഹിന്ദുമഹാസഭക്കാരുടെ പ്രവർത്തനം മൂലമാണെന്നാരോപിച്ചുവച്ചിരിക്കുകയാണു്. പാക്കിസ്ഥാൻ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായിപ്പോയതുകൊണ്ടു് ഇനി ഒരു ഇടവഴിയുംകൂടി വേണമത്രെ. ഇങ്ങിനെ രണ്ടു കക്ഷികളും അന്യായമായ ഗതി തുടരുന്നതുകൊണ്ടു് സാമ്രാജ്യത്വത്തിനു് ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നല്ലപിള്ളയാവാൻ എളുപ്പത്തിൽ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു് പരസ്പരകുറ്റാരോപണം നിറുത്തി പ്രായോഗികമായ പദ്ധതിയിലേക്കു കടക്കുകമാത്രമാണു കർത്തവ്യം. നാട്ടുകാരെ അവിശ്വസിച്ചു ശത്രുക്കളിൽ ആത്മാർത്ഥത തേടിപ്പിടിച്ചു, യാചിച്ചുകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം നിറുത്തുകതന്നെ വേണം, മോറിസ് കാറുകൾ ദേശീയത്വത്തിന്റെ മുദ്രയടിച്ചു് ഇന്ത്യാക്കാരുടെ തലയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കുന്ന ദേശാഭിമാനികൾക്കും, മല്ലടിച്ചിട്ടു് ജോലിക്കാരെ പട്ടിണിയാക്കി, വസ്ത്രക്ഷാമം വർദ്ധിപ്പിച്ചു്, കരിഞ്ചന്തകൊണ്ടു പണമുണ്ടാക്കി വിപ്ലവം നടത്തുന്ന നേതാക്കന്മാർക്കും മാത്രമേ അത്തരം രാഷ്ട്രീയനയം പറയുകയുള്ളു. താൻ പ്രമാണിത്വം കളഞ്ഞു് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി സമരം ചെയ്യുക! അതിനായി സഹോദരന്മാരെക്കക്ഷിചേർക്കുക. ഇതുമാത്രമാണു സിംലാപരാജയത്തിന്റെ ന്യായമായ അനന്തരനടപടി. ലീഗിനെ എതിർക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ്ശക്തി ഉപയോഗിക്കാമെന്നു് ആരെങ്കിലും വ്യാമോഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഇറാൻ, ഇറാക്കു്, പലസ്തീൻ, ഈജിപ്റ്റു് മുതലായ മുസ്ലിം രാജ്യങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടന്റെ നില അവതാളത്തിലായിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ബ്രിട്ടൻ ആ കളിയ്ക്കു മുതിരുകയില്ലെന്നു് ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്.

അടുത്തകാലത്തു കോൺഗ്രസ്സുകാർ ബ്രിട്ടീഷേജന്റു് എന്നു വിളിക്കുന്നുവെന്നു് കയ്യിദെ ആസാമിന്നുമുണ്ടൊരു പരാതി. എങ്ങിനെ വിളിക്കാതിരിക്കും? ഒന്നോ രണ്ടോ ദേശമുഖിനെയും കേളപ്പന്മാരെയും കണ്ടിട്ടു് കോൺഗ്രസ്സിലുള്ള ബഹുലക്ഷം ജനങ്ങൾ മുസ്ലിം വിരോധികളാണെന്നു് ലഹളക്കൂട്ടിയാൽ ആരാണതു വിശ്വസിക്കാനുണ്ടാവുക. ഹിറ്റ്ലറെപ്പോലെ കോറിഡോറും മറ്റും ആവശ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയാൽ ജനങ്ങൾ പ്രതിഷേധിച്ചു തുടങ്ങും. പോരെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരവകാശവാദം ചെയ്യുമ്പോൾ അതിനു പ്രായോഗികമായ ഒരു നിർദ്ദേശം കൊടുക്കാൻ തനിക്കു ചുമതലയുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതില്ലേ. പട്ടാണിയും ഗുജറാത്തിയും രണ്ടു ജനതയാണെന്നു പറയുന്നതു് അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണു്. പക്ഷെ പട്ടാണിയും മലബാറിലെ മാപ്പിളയും ഒരു ജനതയാണെന്നു വാദിക്കുന്നതാണു പരമാബദ്ധം. ഘടകങ്ങൾക്കു് പരിപൂർണ്ണാധികാരത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഫെഡറേഷനാണു് നമുക്കു നല്ലതു്. അപ്പോൾ ഹിന്ദു–മുസ്ലിം വഴക്കു മാത്രമല്ല, ആന്ധ്ര തമിഴ് ലഹളയും പരിഹരിക്കപ്പെടും. പക്ഷെ പൊതുവായിട്ടു് ഒന്നും പാടില്ല എന്നു വാദിക്കുന്നതു മർക്കടമുഷ്ടിയാണു്. ഇനിയും കോൺഗ്രസിനെ പുലഭ്യം പറയുകമാത്രം പ്രവർത്തിയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കാതെ ഏതു "സ്ഥാന"വേണ്ടിയായാലും സാമ്രാജ്യത്വത്തോടു് നേരിട്ടെതിർക്കുകയെന്ന പരിപാടി സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ പ്രബുദ്ധമായ മുസ്ലിംജനത ഇന്നത്തെ അവരുടെ വീരപുരുഷനെ പുറത്തെറിയുന്നതും ഇന്ത്യ കാണേണ്ടിവരും.

കോൺഗ്രസ്സായാലും, ലീഗായാലും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായാലും, ദേശാഭിമാനികളായ, നീതിക്കും, ബുദ്ധിക്കും, കുത്തക അവകാശപ്പെടാതെ യോജിച്ചു് പൊതുശത്രുവിനെ നേരിടുന്നതുവരെ സിംലകൾ എല്ലാം പരാജയത്തിൽ തന്നെ പരിണമിക്കും.

ചക്രവർത്തി കൂടിയേ തീരൂ.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും സോഷ്യലിസ്റ്റുകളും ഒരു ചക്രവർത്തി സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനെ എതിർക്കുന്ന കാഴ്ചയാണു് ഇന്നു് ഇറ്റലിയിൽ കാണുന്നതു്. ഇറ്റലിയിൽ രാജത്വം വേണോ റിപ്പബ്ലിക്കോ എന്നു് ഒരു ഹിതപരിശോധന നടത്തുവാൻ പോകയാണു്. അതിനു മുമ്പായി വിക്ടർ ഇമ്മാനുവൽ രാജാവു് സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്യരുതെന്നാണു് അവരുടെ വാദം. മുസ്സോളിനിയുടെ കാലത്തു ചെയ്ത അക്രമങ്ങൾക്കെല്ലാം ചക്രവർത്തി കൂട്ടുനിന്നതുകൊണ്ടു് ഹിതപരിശോധനയിൽ തന്റെ സാമീപ്യം രാജത്വത്തിന്റെ ഭാവിയ്ക്കു ഹാനികരമായിത്തീരുമെന്ന ബോധമായിരിക്കണം വിക്ടർ ഇമ്മാനുവലിന്റെ സ്ഥാനത്യാഗത്തിനുള്ള പ്രേരകശക്തി. അഥവാ അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ വിധിയെ ഭയന്നു് ഒളിച്ചോടിയിരിക്കയാണു്. സാമ്പത്തികവും, രാഷ്ട്രീയവും, ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ അടിമത്വത്തിന്റെ ക്രൂരതരങ്ങളായ ഇറ്റലിയിലെ ജനങ്ങൾ ഇത്രമാത്രം പ്രബുദ്ധരായതു് അൽഭുതാവഹമാണു്. പക്ഷെ ഇമ്മാനുവലിന്റെ സ്ഥാനത്തു് അംബർട്ടോയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശക്തികളും ഇറ്റലിയിൽ ഇന്നു് അധികാരം നടത്തുന്നുണ്ടു്. അതിൽ പ്രധാനമായതു്. ബ്രിട്ടീഷ് സൈനിക ശക്തിയാണു്. മുസോളിനിയുടെ അടിമത്വത്തിൽ നിന്നു് ഇറ്റലിയെ രക്ഷിക്കാൻ ചെന്ന ബ്രിട്ടൻ ഇന്നു് അവിടെ സ്വന്തം ഫാസിസം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു്. (നസറേത്തിൽ നിന്നു് എന്തെങ്കിലും ഗുണമുണ്ടാകുമോ?) വിക്ടർ ഇമ്മാനുവലിനെ ഭയപ്പെടുത്തിയ ഇറ്റാലിയൻ ജനതയ്ക്കു് ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തെ തന്നെയും അടിച്ചോടിക്കാൻ കഴിയുമോ. കഴിയുമെങ്കിൽ ഇറ്റലിയ്ക്കു ശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടു്.

അച്ചടിക്കുഴപ്പംകൊണ്ടു് ഈ ആഴ്ചയും പ്രസന്ന കേരളത്തിന്റെ ഈ ലക്കങ്ങളുടെ നേരത്തെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അടുത്ത ലക്കം മുതൽ ഈ കുഴപ്പങ്ങൾ പരിഹരിക്കാമെന്നു് മാന്യ പത്രബന്ധുക്കളെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പത്രാധിപർ

തിരുവനന്തപുരം ജാഥാ

(12-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

പാന്തരപ്പെട്ടിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും ബോർഡുകൾ കൂടാതെ, വിലക്ഷണങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങളുടെ പ്രതിമകളും ഉയർന്നു കാണാമായിരുന്നു. ജാഥാ ഒരു ഘോഷയാത്രയാണെന്നും അതു നിരോധിക്കുമെന്നും ഒരു ഭയം ജാഥാംഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അധികാരികൾ അറിഞ്ഞുവന്നു് നിരോധനാജ്ഞ എഴുതുന്നതിനു മുമ്പു് ജാഥാ മി. ടി. കെ. ജോസഫിന്റെ ഭവനത്തിന്റെ പടിക്കൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. വഴിനീളെയുള്ള വിളിമൂലം ഒച്ചയടച്ചിരുന്ന ജാഥാംഗങ്ങളുടെ "ശകാരം മറിക്കരുതു്" എന്നും മറ്റുമുള്ള വിളികൾ കാണാനല്ലാതെ കേൾക്കാൻ മാത്രം ഇല്ലായിരുന്നു. ജാഥായുടെ ലീഡർ സധൈര്യം മുറ്റത്തു കയറി.

മി. ടി. കെ കല്ലുകൊണ്ടോ മരംകൊണ്ടോ മറ്റോ ഉണ്ടാക്കിയതും വളഞ്ഞുപിരിഞ്ഞ ആകൃതി ഉള്ളതുമായ എന്തോ ഒന്നു് നിലത്തുവച്ചു് തള്ളിയിടുകയും അതു വീഴുന്ന ഉടൻ ചെവിയുടെ പുറകിൽ കൈ ചേർത്തു ശ്രദ്ധിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ലീഡർ ഇതുകണ്ടു് മനസ്സിലാകാതെ ശ്വാസമടക്കി കുറച്ചുനേരം നിന്നു. ഈ കളി കാണാനല്ല താൻ വന്നതെന്നു് ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ലീഡർക്കു തോന്നി. അദ്ദേഹം മി. ടി. കെ. യുടെ അടുത്തുചെന്നു് ഒന്നു ചുമച്ചു. വത്സലശിഷ്യനെ കണ്ട ഗുരുനാഥന്റെ മുഖഭാവത്തോടെ ടി. കെ. ഒന്നു ചിരിച്ചു. "മലയാളത്തിൽ ഇസഡ്ഡിന്റെ ഉച്ചാരണത്തിനു സൗകര്യമില്ല. ഈ ഇരിക്കുന്നതു് ക്ഷ ആണു്. അദ്ദേഹം മറിച്ചിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രതിമ ക്ഷ'യുടെ ആകൃതിയിൽ വലുതായി പണിതതാണെന്നു ലീഡർക്കു മനസ്സിലായി. ഇതു മറിച്ചിട്ടാൽ ഇസഡ്ഡിന്റെ ശബ്ദം ഉണ്ടാകുമോ എന്നു ഞാൻ പരീക്ഷിക്കുകയാണു്. ഇതാ അവിടെ ഇരിക്കുന്നതു് ഖ ആണു്. ഇതു കുത്തനെ നിറുത്തിയാൽ ഡബ്ല്യൂവിന്റെ ശബ്ദം ഉണ്ടാകും."

പടപേടിച്ചു പന്തളത്തു ചെന്നവന്റെ അവസ്ഥയാണു ജാഥാക്കാർക്കുണ്ടായതു്. അവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമില്ലെന്നു കണ്ടു അവർ പകുതി നിരാശരായി. അപ്പോഴേക്കു് ജാഥായുടെ കാര്യം പോലീസധികൃതരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടു. ഒരു സി. ഐ. ഡി. കാരൻ വന്നു് ലീഡറെക്കണ്ടു് വിവരങ്ങളൊക്കെ കുറിച്ചെടുത്തു. ലീഡർ മാത്രം അധികൃതരെ കണ്ടാൽ മതിയെന്നും ജാഥാ അവിടെ വെച്ചു പിരിഞ്ഞുപോകണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. ഇന്നു തന്നെ ലീഡർ ദിവാൻജി, അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റീവു് സെക്രട്ടറി, ഇൻസ്പെക്ടർ ജനറൽ ഓഫ് പോലീസ് മുതലായവരെ കണ്ടു ജാഥായുടെ നിവേദനം സമർപ്പിക്കുന്നതാണു്.

സന്ദർശനവിവരങ്ങളും അനന്തരനടപടികളും പുറകെ അറിയിച്ചുകൊള്ളാം.

ഐവാൻ നിക്കുലിൻ

എന്ന സുപ്രസിദ്ധ സമരനോവൽ ജൂൺ രണ്ടാം തീയതിമുതൽ പ്രസന്ന കേരളത്തിൽ വായിക്കുക.

വി. സി. ചാക്കോ

ശ്രീമതി കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി

വെള്ളതേയ്ക്കാത്ത ചുവരുകൾ, ചിന്തേരിട്ടുമിനുക്കാത്ത തൂണുകൾ, ഒരുവശം ഓലയും, ഒരുവശം ഓടും മേഞ്ഞിട്ടുള്ള മേൽക്കൂര. മുൻവശത്തു് ആറു കതകുകൾ ആറു ജനാല്യകൾ, ചുറുപാടും ഉരുളൻകല്ലുകളും പൊട്ടച്ചെടികളും — ഇങ്ങനെ കേവലം വിജനമായ കുന്നിൻ ചരുവിൽ, റോഡിനഭിമുഖമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കഞ്ഞിത്തോട്ടം മലയാളം പള്ളിക്കൂടം. പടിക്കൽത്തന്നെപൊടിയണിഞ്ഞു് അല്പം തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നമയിൽക്കുററിയുടെ ചുവട്ടിൽ ഒരു കടലക്കാക്കാരിയെ മിക്കവാറും ദിവസങ്ങളിൽകാണാം. അല്പം അകലെയായി കാണുന്ന "ചുമടുതാങ്ങി"യുടെ സമീപം വല്ലപ്പോഴും രണ്ടോമൂന്നോ ആളുകളെ കണ്ടെന്നുവരാം. പൊടിയിളക്കിവിട്ടുകൊണ്ടു് കൂടെക്കൂടെ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും പാഞ്ഞുപോകുന്ന മോട്ടോർവണ്ടികളുടെ ശബ്ദവും പള്ളിക്കൂടത്തിലെ പൊട്ടമണിയുടെ ഒച്ചയും, കുന്നിനു താഴ്വാരത്തുള്ള വയലിൽ കാളപൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൃഷിപ്പണിക്കാരുടെ വിളികളും മാത്രമാണു് ആ സ്ഥലത്തു് കേൾക്കാവുള്ളതു്. ഒരഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറം ആ സ്ഥലത്തു നടന്നു എന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം പ്രാധാന്യമുള്ള രണ്ടുമൂന്നു സംഭവങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളു. ഒന്നു്, ഒരു ദിവസം നട്ടുച്ചനേരത്തു് യാത്രക്കാരേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു വടക്കോട്ടുപോയ ഒരു ബസ്സ് പള്ളിക്കൂടത്തിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചു് "ചെടിതീരുകയും" അതിലുണ്ടായിരുന്ന സാരിക്കാരും, ജൂബാക്കാരും, തൊപ്പിക്കാരുമായ നാൽപ്പതോളം യാത്രക്കാർ രണ്ടുമൂന്നുമണിക്കൂർ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നു എന്നുള്ളതു്. പിന്നൊന്നു് ചിന്നത്തുമനയ്ക്കലെ താന്തോന്നി ആന അതിന്റെ ആനക്കാരനെ കുത്തിക്കൊന്നു എന്നു്. വേറൊന്നു്, ഒരു ആകാശവിമാനം ഒരുദിവസം അവിടെ കുറെ താണുപറന്നു എന്നു്. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലത്തേയ്ക്കാണു് ശ്രീമതി കിളികോലം ആദ്യമായി ഉപാദ്ധ്യായനിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതു്.

മോട്ടോറിനു് ഹൃദയം എന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൂടി വലിച്ചുകീറുന്നു എന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം ബ്രേക്കിടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാർ തല അൽപ്പം ചരിച്ചു്, രണ്ടുപ്രാവശ്യം പെൻഷ്യൻ പററാൻപ്രായമായ കണ്ണടയുടെ താഴെക്കൂടി റോഡിലേയ്ക്കു് ഒരു കാകദൃഷ്ടിഅയച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലതുചൂണ്ടുവിരലിലെനീണ്ടനഖം അപ്പോഴും പ്രതികാരബുദ്ധിയോടുകൂടി കുസൃതിക്കാരൻ ഗോപാലന്റെ ചെവിയുടെ അററത്തു് തുളഞ്ഞുകയറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നൊമ്പരത്തിനൊത്തു കുരങ്ങച്ചനെപ്പോലെ പല്ലിളിച്ചുംകൊണ്ടു് ഗോപാലനും റോഡിലേയ്ക്കുതന്നെ നോക്കി.

"ഇതുതന്നെ സാർ കഞ്ഞിത്തോട്ടം സ്കൂൾ" എന്നു് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് കണ്ടക്ടരദ്ദേഹം ബസ്സിൽനിന്നിറങ്ങി റോഡിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു നവയൌവന ശ്രുദ്ധയുടെ കൈയ്യിലേക്കു് ഒരു മരപ്പെട്ടിയും ഒരു പാക്കെട്ടും ഒരെണ്ണക്കുപ്പിയും ബസ്സിന്റെ ടോപ്പിൽനിന്നു് നിന്നെടുത്തു കൊടുക്കുന്ന കാഴ്ചയാണു് അവരിരുവരുംകണ്ടതു്. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരിയുടെ നേക്കു താൻ പ്രദർശിപ്പിച്ച സൗഹാർദ്ദത മററാരും തെററിദ്ധരിക്കരുതു് എന്നുള്ള പരമാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി "ഇവിടത്തേയ്ക്കു് അയച്ചിരിക്കുന്ന പുതിയ ആയാട്ടിയാണു്" എന്നു് ലോകംമുഴവൻ മുഴങ്ങത്തക്ക ഗോപ്യതയിൽ പ്രത്യേകിച്ചാരോടുമല്ലാതെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ബസ്സിന്റെ കമ്പിയിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നു് കണ്ടക്ടർ അപ്രത്യക്ഷനാകുന്നതു കണ്ടുംകൊണ്ടു് കിളികോലം സ്കൂൾ കോമ്പൗണ്ടിലേക്കു് പ്രവേശിച്ചു.

"രാഹുകാലത്തിന്റെനടുമുറിക്കാണു് മദാമ്മ വലത്തുകാലും വച്ചു് കയറിയിരിയ്ക്കുന്നതു്" എന്നു് പിറുപിറുത്തുംകൊണ്ടു് വലത്തുകൈയ്യിൽ ഏതോ തടയുന്നല്ലോ എന്നു സംശയിച്ചു് നോക്കിയപ്പോൾ ഗോപാലന്റെ ചെവിയിൽ തന്റെ ചൂണ്ടുവിരൽ തറച്ചുകയറിയിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കി "ച്ഛീ, പോടാപുറത്തു്" എന്നു പറഞ്ഞു് ഒരുചെറിയ ഉന്തുകൊടുത്തു് ഗോപാലനെ ക്ലാസ്സിനു പുറത്താക്കിയിട്ടു് ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സാർ ഗൌരവം അവലംബിച്ചു് കസേരയിൽ ഇരിപ്പായി.

പെട്ടിയും പാക്കെട്ടും എണ്ണക്കുപ്പിയും വരാന്തയിൽ നിക്ഷേപിച്ചുംവച്ചു് ബസ്സിനകത്തെ ഇടിച്ചിലും പിഴിച്ചിലുംകൊണ്ടു് തീരെ ഉടഞ്ഞുപോയ ജമ്പറും കവിണിയുമെല്ലാം നന്നായിട്ടൊന്നു പൊടിതട്ടി തുടച്ചൊതുക്കി പനങ്കുലപോലെസമൃദ്ധമായി വളർന്നിരുന്ന തലമുടി അഴിച്ചുകെട്ടി അതിൽ അന്നുരാവിലെ തിരുകിയിരുന്ന കനകാംബര കുസുമം ഒന്നുകൂടി ഭംഗിയായി തിരുകിയുംകൊണ്ടു് കിളികോലം അല്പം പരുങ്ങി വരാന്തയിൽ നില്ക്കുന്നതുകണ്ടു് ഗോപാലൻ അടുത്തുചെന്നു് പറഞ്ഞു. "ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാറിനെ കാണണനല്ലിയോ അതാ അങ്ങേരവിടെ ഇരിക്കുന്നു.

കുറേനേരം അവർ വാതിൽക്കൽനിന്നിട്ടും ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാർ കണ്ട ഭാവം കാണിച്ചില്ല. ആഗതയെ സംബന്ധിച്ച വിമർശനങ്ങളാൽ കുട്ടികളുടെ ഇരപ്പ് വർദ്ധിച്ചു് തീരെ നിവത്തി ഇല്ലെന്നായപ്പോൾ അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞു് വാതിൽക്കലേയ്ക്കു നോക്കി. ശ്രീമതി കിളികോലം കൌതുകകരമായവിധത്തിൽ ഒന്നു തൊഴുതുകൊണ്ടു് കൈയിലിരുന്ന ഒരു കവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരേ നീട്ടി. അദ്ദേഹം സഗൌരവം അതു വാങ്ങി തുറന്നു് അതിൽ അടക്കം ചെയ്തിരുന്ന ഇൻസ്പെക്ടർആഫീസിലെ ഓർഡർ വായിച്ചു. അതിന്റെ ശരിപ്പകർപ്പ് രണ്ടു ദിവസം മുമ്പുതന്നെ തനിയ്ക്കും കിട്ടിയിരുന്നതിനാൽ ഉള്ളടക്കം നല്ലതുപോലെ അറിയാമെങ്കിലും ഗൌരവം വിടാതെ ഒരാവൃത്തി വായിച്ചു. മുപ്പത്താറുകൊല്ലം ആറുമാസം എട്ടുദിവസം വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിനെ വിശ്വസ്തതയോടുകൂടി സേവിച്ചു്, യാതൊരു താക്കീതുകളും ശിക്ഷകളും വാങ്ങാതെ, പല കേങ്കേമന്മാരായ ഡയറക്ടർമാരുടേയും ഇൻസ്പെക്ടർമാരുടേയുംപോലും പുഞ്ചിരിക്കു് പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ള തനിയ്ക്കു് ഈ വിധത്തിലൊരു ഗ്രഹപ്പിഴ വന്നു ഭവിച്ചല്ലോ എന്ന ഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒന്നു മൂളി. വളരെ നേരത്തേയ്ക്കു് ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. കിളികോലം ആകപാടെ വിഷമിച്ചു. നന്നായിട്ടു ഒന്നു വിയത്തു. നട്ടുച്ചനേരത്തെ വെയിലിന്റെ ചൂടുകൊണ്ടു് ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാർ ഒരുപക്ഷെ മയങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുമോ എന്നു് ശങ്കിച്ചു് കുസൃതിക്കാരൻ ഗോപാലൻ പുറകിൽ കൂടി വന്നു് "സാർ" എന്നൊന്നു് വിളിച്ചു. കോതമംഗലത്തേക്കു് ഒരു സ്ഥലംമാററത്തിനു് ഡിവിഷൻ ഇൻസ്പെക്ടറെ കാണാൻ ചെന്നപ്പോൾ മുഖമടച്ചു് ഒരാട്ടുകിട്ടി എന്നു് സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടോ എന്തോ ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാർ ഞെട്ടി ഉണർന്നു് കിളികോലത്തിന്റെ നേരെ നോക്കി.

"ഉം. ആട്ടെ, രണ്ടാംക്ലാസിൽ പോയി ചാർജെടുക്കു" എന്നരുളിച്ചെയ്തു.

ii

ശ്രീമതി കിളികോലത്തിന്റെ ആഗമനം ആ സ്ഥലത്തു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു കോളിളക്കമുണ്ടാക്കി. "പള്ളിക്കൂടത്തിലിരുന്നു് പിള്ളേരേ പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരു പുലയിയെ അനുവദിയ്ക്കുകയെന്നോ. അതുകൊള്ളാം" എന്നായി ചിലർ. കവുങ്ങുംതോട്ടത്തു് പണിക്കരുടെ ഭാര്യ സത്യം ചെയ്തുപറഞ്ഞു, ലോകം അവസാനിക്കാൻ പോവുകയാണെന്നു്, അല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നു്. മനയ്ക്കലെ പഞ്ജരസ്ഥരായ കമനീമണികൾ ഈ വൃത്താന്തം കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാർ കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു. "അവൾക്കു് നാണമില്ലല്ലോ! ഈ പുരുഷന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു് കയറിയിരുന്നു് പഠിപ്പിക്കാൻ." ഒരുപക്ഷെ അവർ മനസ്സിൽവിചാരിച്ചിരിയ്ക്കും "അവൾ എത്രഭാഗ്യവതിയാണു്" എന്നു്. മനയ്ക്കലെ കാരണവർ ഒരൊററ വാക്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തി — "കലികാലമല്ലേ" പൊതുവേ ആ സ്ഥലത്തെ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കാണു് കിളികോലത്തിനോടു് വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും ഉണ്ടായതു്. "കറുത്തതാണെങ്കിലും നല്ലഅഴകു് ഉള്ള പെണ്ണു്" എന്നു് ഗുരുവായൂരെ സത്യാഗ്രഹജാഥയിൽ പങ്കെടുത്തു് തിരിച്ചുവന്നിരുന്ന നമ്പ്യാരദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു എന്നുള്ളതാണു് ഇതിനു കാരണമായി ചിലർ പറയുന്നതു്. അവളുടെ കൊഴുത്തുരുണ്ട ശരീരവും ഇരുണ്ടു ചുരുണ്ട കബരീഭാരവും ആകർഷണീയമായ മുഖശ്രീയും എല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞു് ആ സ്ഥലത്തെ ചെറുപ്പക്കാരായ ആണുങ്ങൾ ശ്ലാഘിയ്ക്കുമ്പോൾ പെണ്ണുങ്ങൾക്കു് ശുണ്ഠിയാകും. ഏതായാലും ശ്രീമതി കിളികോലം വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു. അവൾക്കു താമസിക്കുവാൻ സ്ഥലം കിട്ടുവാൻതന്നെ വളരെ പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവന്നു. ഒരു പുലയിയെ അതിലും പ്രത്യേകിച്ചു് നല്ല അംഗസൗഷ്ഠവമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരിയെ വിശ്വസിച്ചാരു് താമസിപ്പിക്കാനാണു്. അടുത്ത പ്രദേശത്തെങ്ങും ഒരൊററപ്പുലയൻ പോലും താമസമില്ല. ഒന്നൊന്നരനാഴികക്കപ്പുറം ഒരു പറയൻ താമസമുണ്ടു്. പക്ഷെ അവൻ തനിച്ചാണു് താമസം. പോരെങ്കിൽ ഒരു വലിയ കുടിയനും മന്ത്രവാദിയുമാണു്. ഒടുവിൽ ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാർ രണ്ടും നിശ്ചയിച്ചു് തന്റെ തലയിൽനിന്നു് ഈ ശനി ഒഴിഞ്ഞുകിട്ടട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു നീലിത്തണ്ടാത്തിയെക്കൊണ്ടു് സമ്മതിപ്പിച്ചു, അവരുടെ കൂടെ കിളികോലത്തിനെ താമസിപ്പിക്കുന്നതിനു്. തണ്ടാത്തിയുടെ പതിന്നാലുവയസ്സുള്ള മകൻ ഗോപാലനെ ആ കൊല്ലം നാലാംക്ലാസ്സിൽനിന്നും പ്രമോഷൻ കൊടുത്തുകൊള്ളാം എന്നുള്ള കരാറിലാണു് ഈ ഉടമ്പടിയ്ക്കു് ഒപ്പുവച്ചതു്.

സമുദായ പരിഷ്ക്കരണവിഷയത്തിൽ സദാ ജാഗരൂകരായിവത്തിക്കുന്നു എന്നു് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന മേലധികാരികളെ ഭയന്നും കൂടിയാണു് ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സാർ ഇത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടിയതു്. കിളികോലത്തിനു് സൗകര്യമായി താമസിക്കാൻ താൻ ഇത്രമാത്രം ശ്രമിച്ചതിൽ മററുള്ളവർ അന്യഥാ ശങ്കിയ്ക്കരുതു് എന്നുകരുതി, വയസ്സുകാലത്തു് അപവാദങ്ങൾക്കൊന്നും ഇടയാക്കരുതു് എന്നുള്ള ഉപദേശത്തോടുകൂടി, അദ്ദേഹം രണ്ടു മാസത്തേയ്ക്കു് അവധിയെടുത്തു് രാമേശ്വരത്തുപോയി സ്വാമിദർശനം നടത്തുന്നതിനു് നിശ്ചയിച്ചു.കാരണം, രണ്ടുമാസം ക

ഴിയുമ്പോൾ സ്ഥിരക്കാരൻ കൈമ്മൾസാർ ഇങ്ങുവരും, പകരക്കാരി പെൺപിറന്നവര് അങ്ങു പോവുകയും ചെയ്തുകൊള്ളും.

ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സാറിന്റെ അവധി അനുവദിച്ചുവരുന്നതിന് ഒരുമാസം വേണ്ടിവന്നു. അത്രയും കാലം അദ്ദേഹം കിളികോലത്തിനോട് ഒരു ദുർവാസാവിനെപോലെയാണ് പെരുമാറിയതു് ഉള്ളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അവളോടു അല്പം കനിവ് ഉണ്ടായിരുന്നുഎന്നു്. സംശയമില്ല. അവളുടെ ചിരിയും വർത്തമാനവും ഒക്കെ അത്തരത്തിലാണ്. അവളുടെ പുഞ്ചിരികാണാൻ ഒരു സുഖം ഉണ്ടെന്നു മൂപ്പീന്നു് സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിയോടു് തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. പുതിയ ആശാത്തിയോടു് ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സാർ അൽപം പക്ഷത്തിലാണ് എന്നു വല്ലവരും ഒന്നു ഇളക്കിവിട്ടാൽ പോരെ "പിന്നെ കെടക്കപ്പൊറുതി" ഉണ്ടോ? ഒന്നുമില്ലാഞ്ഞിട്ടുതന്നെ വീട്ടുകാരി മുഖം കുത്തിവീർപ്പിച്ചുകൊണ്ടേ ഈയിടെയായി സംസാരിക്കുന്നുള്ളൂ.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ശ്രീമതി കിളികോലത്തിനു് ഉദ്യോഗമേ വേണ്ടെന്നു് തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഇതൊന്നുമല്ല അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു് അവളുടെ അമ്മനും അമ്മിയും എന്തുവലിയ പ്രതീക്ഷകളോടെ ആണ് അവളെ വിദ്യാലയത്തിലേക്കു അയച്ചതു് ഓരോ ക്ലാസ്സും അവൾ മിടുക്കിയായി ജയിച്ചു ജയിച്ച്പോകുന്തോറും അവർ എന്തുമാത്രം സന്തോഷിക്കുമായിരുന്നു! "കിളികോലം പാക്യമുള്ളോളാ. തമ്പ്രാട്ടിമാരെപ്പോലെ ഉടുക്കാനും നടക്കാനും ഒക്കെ ഒന്നില്ലേ" എന്നു് അവളുടെ മുത്തശ്ശി എപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു. കൊയ്ത്തുമെതിക്കാലത്തു് പ്രകൃതിയുടെ സന്താനങ്ങളായ ആ പുലയ പെൺകിടാങ്ങൾ അർദ്ധനഗ്നകളായി കായലോരത്തെ "കുളത്തിൽ" കുളിർ കാറേറും കൊണ്ടു്, ചിരിച്ചു് തകത്തു്, കററകൾ ചവിട്ടി മെതിക്കുമ്പോൾ കിളികോലമാണ് അവർക്കു പാട്ടു ചൊല്ലിക്കൊടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നതു്. അവളുടെ കിളിക്കൊഞ്ചൽ എത്ര പുലയതരുണന്മാരെ പുളകിതഗാത്രരാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നോ! ചിറകളിൽ തഴച്ചു് മദിച്ചു വളരുന്ന തെങ്ങുംതൈകളുടെ ഓലക്കാലുകൾ കാററിൽ ഇളകുന്നപോലെയും, "ഗുളു ഗുളു" ശബ്ദത്തോടുകൂടി നൃത്തംചെയ്യുന്ന ചെറു കല്ലോലങ്ങൾ പോലെയും ആ പൂവാലന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ അവളുടെ ലഹരിപിടിപ്പിക്കുന്ന ഗാനത്താൽ മദനോല്ലാസത്തോടുകൂടി എത്രമാത്രം നടനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നോ!

"ചീത പെൺകോലെ
രാവണൻ കട്ടോണ്ടു പോയപ്പം
അന്നല്ലോ കൊരങ്കച്ചൻ എ-
ലങ്കചുട്ടി"

എന്നും മററും ചില കിഴവിപ്പുലയികൾ പഴയ വൃത്തത്തിലുള്ള ഗാനങ്ങൾ നീണ്ടഈണത്തിൽ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ, ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു് അവൾ പുത്തനായി പഠിച്ചിട്ടുള്ള നല്ലനല്ല പാട്ടുകൾ പാടിക്കൊടുക്കും.

"അറിയാഞ്ഞുകിടന്നേ-അറി
വുതകാഞ്ഞു തളന്നേ
അരുണോദയസമയം വരുമള
വേവമുണന്നേ"

എന്നു് തുടങ്ങിയുള്ള അവളുടെഗാനങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ തൂക്കാണംകുരുവികൾ പോലും അവററയുടെ ചിലപ്പുകൾ നിർത്തി നിശ്ശബ്ദരായിരിക്കും. ആ കാലമൊക്കെ എന്തു രസമായിരുന്നു. അവൾ അവരുടെ റാണിയായിരുന്നു. ഇപ്പോഴോ? ചുററു പാടുമുള്ള ആളുകൾ, അവൾ നിത്യസമ്പക്ത്തിലേർപ്പെടേണ്ടിയവർ, അവളെ അറപ്പോടും വെറുപ്പോടും നോക്കുന്നു എന്തുകൊണ്ടു്? അവൾ ഒരു അധ:കൃതയായതുകൊണ്ടു് ഇതാണോ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ലഭിമാകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു് അവൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അവൾ ആ സ്കൂളിൽ ഉദ്യോഗത്തിലിരിക്കുന്ന രണ്ടുമാസക്കാലത്തേക്കു് കുട്ടികളെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അയയ്ക്കേണ്ടതില്ല എന്നു് ചില വലിയ തറവാടുകളിലെ കാരണവന്മാർ നിശ്ചയിച്ചു എന്നുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ അവൾക്കു് മതിയായി.

ഈ വിധത്തിലവൾ നിരാശയുടെ അടിത്തട്ടിലെത്തിയപ്പോഴാണ് ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാറിന്റെ അവധി അനുവദിച്ചു വന്നതു്. അവധി അനുവദിച്ച ഉത്തരവും പകരക്കാരനും ഒരേ ദിവസമാണ് വന്നുചേന്നതു് പുതിയ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ നന്നാചെറുപ്പം സ്കൂൾഫൈനൽ പാസായി ട്രെനിംഗുംകഴിഞ്ഞു് ആദ്യമായി ഒരു സ്കൂളിന്റെ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി വരികയാണ്. ആൾ ബഹുസരസൻ. അതിചതുരൻ. വർത്തമാനംപറഞ്ഞു് ആരേയും വശീകരിച്ചുകളയും. പഴയ മാമൂൽകോട്ടകളെല്ലാം തകർത്തു്മനുഷ്യനു മനുഷ്യനാകണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരനാണ് അദ്ദേഹം. യാഥാസ്ഥിതികരായ കിഴവൻമാർക്കു് വഴക്കുതോന്നുന്നരീതിയിൽ പുതിയപുതിയ ആശയങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു് അവരെകൊണ്ടു് ശരിവെപ്പിക്കും അത്രമിടുക്കനാണ് അദ്ദേഹം ചാർജെടുത്തു് ഒരു മൂന്നാഴ്ചകഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് കിളികോലത്തിനോടു് ആ നാട്ടുകാർക്കുണ്ടായിരുന്ന മനോഭാവത്തിനും പെരുമാററത്തിനും ഒരു വലിയ മാററമുണ്ടായി "അയ്യയ്യോ മനുഷ്യരിൽ ഉച്ചനീചത്വമോ? ജാതിമതം ഇവയൊക്കെ എന്തിനു്? ജീവിതരീതിയനുസരിച്ചു് ഒരുവനെപ്പററി വിധികല്പിയ്ക്കു. പറയനായി ജനിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചാലും പറയൻ നേരേമറിച്ചും. അയ്യയ്യോ"എന്നിങ്ങനെപോകും മേനോന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങൾ. അദ്ദേഹം കിളികോലത്തിനെ വിളിയ്ക്കുന്നതു് "കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി" എന്നാണ്. അൽപ്പം കളിയാക്കിയുള്ള ഒരോമനപ്പേരു്. അത്രേയുള്ളൂ. കാക്കയുടെ നിറവും തമ്പുരാട്ടിയുടെ സൌകുമാര്യവും എന്നു് വ്യംഗ്യം. എന്തുകൊണ്ടോ ശ്രീമതി കിളികോലത്തിന് ആ പേരു് വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. മേനോൻ കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി എന്നുവിളിയ്ക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു് കിക്കിളിയാവും, ശരീരം കോരിത്തരിയ്ക്കും. "അപ്പോൾ നല്ലനല്ല ആളുകളും ലോകത്തിലുണ്ടു്" എന്നു് അവൾക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. അത്ഭുതത്തോടും ഉള്ളഴിഞ്ഞുസ്നേഹത്തോടും കൂടി അവൾചിലപ്പോൾ മേനോൻസാറിനെ നോക്കിനിന്നുപോവും. ജീവിതം കൂടുതൽ കൂടുതൽആനന്ദകരമായി അവൾക്കു് തോന്നി. ഉണങ്ങിമുരണ്ടു നില്ക്കുന്നഒരു ചെടി മഴക്കാലം തുടങ്ങുമ്പോൾ പ്രസരിപ്പുകാട്ടുംപോലെ അവൾ ഉന്മേഷഭരിതയായി തീന്നു. പക്ഷേ അതാ അവളുടെ മുഖം വിവർണ്ണമാകുന്നു. അവൾ വിവശയായിതീരുന്നു. അവൾ പെട്ടെന്നു് ഓമ്മിക്കുന്നു. ഇനി ഒരാഴ്ചകൂടിയെ ഈ സുഖം അനുഭവിയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളല്ലോഎന്നു്,കൈമ്മൾസാറിന്റെ അവധിതീരാറായി. "ഹാ! അദ്ദേഹം കുറച്ചുകൂടി നീട്ടിയെടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ" എന്നവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. അങ്ങനെ ഇരിയ്ക്കെ ഒരു ദിവസം ആ പ്രദേശത്തു് ആഴ്ചയിൽ രണ്ടുപ്രാവശ്യം വീതം വരാറുള്ള അഞ്ചൽമാൻ കുറെ എഴുത്തുകളുമായി ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സാറിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു് പോകുന്നതുകണ്ടു. അന്നു വൈകുന്നേരം അവൾ അറിഞ്ഞു കൈമൾസാർ രണ്ടു മാസത്തേയ്ക്കുകൂടി അവധിയ്ക്കു് ഫാറം അയച്ചു എന്നു്. അപ്പോഴത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ കൈമ്മൾസാർ ഒരിക്കലും വരാതിരിയ്ക്കട്ടെ എന്നുപോലും അവൾ പ്രർത്ഥിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. അത്രമാത്രം അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു. മേനോൻ സാറിന്റെ കൂടെ ആ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ആജീവനാന്തം ജോലിചെയ്യാൻ.

111

തിരുനാൾ സംബന്ധിച്ചു് കഞ്ഞിത്തോട്ടം സ്കൂളിൽ വലിയ ആഘോഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആഘോഷങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു നടന്ന പൊതുയോഗത്തിൽ ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചതു് കേരളത്തിലെ പേരുകേട്ട ഒരു കവിയായിരുന്നു ആകപ്പാടെമീററിംഗ് വളരെ ഭംഗിയായി നടന്നു കാര്യപരിപാടിയിലെ ഒരു ഇനം ശ്രീമതി കിളികോലത്തിന്റെ സംഗീതം ആയിരുന്നു. ആദ്യമായിട്ടാണ് അവൾ ഒരു സദസ്സിന്റെ മുമ്പിൽ എണീററുനിയ്ക്കുന്നതു്. അതിലും പ്രത്യേകിച്ച് കഞ്ഞിത്തോട്ടം പള്ളിക്കൂടത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ രക്ഷകർത്താക്കൾ സന്നിഹിതരായിട്ടുള്ള ആ യോഗത്തിൽ വച്ച് പാട്ടു പാടുകയെന്നോ? നാണത്തോടും ചങ്കിടിപ്പോടും കൂടിയാണ് അവൾ എണീററു പ്രസംഗവേദിയുടെ സമീപം പോയി നിന്നതു്. ആദ്യമായി അദ്ധ്യക്ഷനേയും പിന്നീടു് സദസ്സിനേയും അവൾ കൂപ്പുകൈയ്യോടെ നമിച്ചു. അവളുടെ കൈകാലുകൾ കുറേശ്ശേ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മേനോൻസാറിന്റെ പ്രോത്സാഹജനകമായ പുഞ്ചിരി അവൾക്കു ധൈര്യം നൽകി. അവൾ പാടാൻ ആരംഭിച്ചു ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ പ്രചരണവേലയുടെ ഫലമായി ശ്രീമതി കിളികോലത്തിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ നാട്ടുകാരിൽ അൽപ്പം സഹിഷ്ണുതാമനോഭാവം ഉണ്ടായിതുടങ്ങിയിരുന്നു എങ്കിലും ഒരു സഭയിൽ ആ പുലയിപ്പെണ്ണിനെകൊണ്ടു് പാട്ടുപാടിക്കാം എന്നുവച്ചതു് കുറെ കടുംകൈയ്യായിപ്പോയി എന്ന അഭിപ്രായക്കാരായ ചിലർ ചില പ്രതിഷേധപ്രകടനങ്ങൾക്കുഒരുങ്ങി പക്ഷെ അതെല്ലാം താനേ നിലച്ചു. കിളികോലത്തിന്റെ മധുര സ്വരം എല്ലാവരേയും മാന്ത്രിക ശക്തിയാൽ എന്നവണ്ണം മയക്കി. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ മന: പാഠമാക്കിവച്ചിരുന്ന മനോഹരമായ ആ പാട്ട് അവൾ ഹൃദയപ്'റുക്കാൽ വിധത്തിയപാടി

"പുലച്ചിഞ്ഞാനൊളികുളിർ-
പുലർകാലമായിടുമ്പോൾ
പുലത്തുന്നദൈവത്തെയെൻ-
പുലക്കുടിയിൽ"

വിനീത മധുരമായ ഈ പ്രാരംഭവരികൾ സദസ്യരെ നി:ശബ്ദരാക്കി. പ്രശാന്തസുന്ദരമായ അവളുടെ മധുരസ്വരം അവിടെ പിന്നെയും അലതല്ലി.

"കുടിലടിച്ചിറക്കിമുക്കുടിയ-
നാംപുലയനെ
കുടിവിടാൻകുറെക്കഞ്ഞി-
കുടിപ്പിക്കുന്നു.
തലചുററികുടിച്ചുഞാൻകല-
രുന്നമോദമുള്ളിൽ
കലക്കമററുടൻവേട്ടാൻ—
കലപ്പയേന്തും"

ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ മുരളിനാദംകേട്ട് അമ്പാടിയിലെ കാലികൾപോലും ചെവിയോർത്തു് നിന്നതുപോലെ ആ സദസ്സ് നിന്നിമേഷമായി.

"മാറുമാരെന്നുള്ളകീറുമാറു—
കഷ്ടമാടുമവർ
മാറുതന്നിലലിവാകുമാറു-
മില്ലയോ?
ആറുതന്നിലുച്ചപശിയാറു-
വാനിറങ്ങിവെള്ളം
ആറുകൈകോരിക്കുടിക്കു-
മാറുണ്ടുഞങ്ങൾ"

സദസ്സിന്റെ വടക്കേ അററത്തു് ഒരു നമ്പൂരിച്ചൻ കണ്ണുപിറുപിറ അടച്ചു വായും പൊളിച്ചു് ഇരിപ്പായി.

"കിടയ്ക്കുന്നകൂലിയൊരാൾ-
ക്കിടങ്ങഴിനെല്ലതെപ്പോൾ?
കിടക്കയിൽമാളോർപോയി-
കിടന്നിടുമ്പോൾ
കിട്ടിയതുകൊണ്ടുവന്നു് കു-
ത്തിവയ്ക്കുംഞാൻചിലപ്പോൾ

ശേഷം 9ാം പേജിൽ

ഇ. എം. എസ്സ്. നംപൂതിരിപ്പാട്

കർഷകസംഘത്തിന്റെ പരിപാടി

സ്ഥിരാധിവാസ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ സവിശേഷത, സെമിന്ദാരും കുടിയാന്നും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ കാണുന്ന മർദ്ദനപരമായ ഏകാധിപത്യമല്ല, പ്രത്യുത ഗവർമ്മെൻറിന് സെമിന്ദാരുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണക്കുറവാണ്. ഒരു സെമിന്ദാരിയിൽ ഭരണം നടത്തുന്നതു് ഗവർമ്മെൻറുഘടകങ്ങളല്ല, സെമിന്ദാരുടെ ഇഷ്ടമാണ്. അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഭരണയന്ത്രം ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല, പാർവ്വത്യകാർ മുതൽ മുകളിലോട്ടുള്ള കരംപിരിവു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക സെമിന്ദാരിയിൽ സ്ഥാനമില്ല. ആ ജോലിയെല്ലാം സെമിന്ദാരുടെ ഏജൻറന്മാരും ഭൃത്യന്മാരും നടത്തിക്കൊള്ളും.

ക്ഷാമാന്വേഷണ കമ്മീഷൻ സ്പർശിച്ചതു് ഈ കുറവിനെയാണ്. ഒരു ആധുനിക ഭരണരീതി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു പോലും സ്ഥിരാധിവാസസമ്പ്രദായം പ്രതിബന്ധമാണ്.

ഭൂമി ഉടമസ്ഥനും, കർഷകനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്ഥിരാധിവാസ സമ്പ്രദായം മറ്റു ജന്മിതരീതികളേക്കാൾ മോശവുമല്ല മെച്ചവുമല്ല. നമ്മുടെ വെറുംപാട്ടകുടിയാന്മാർ സെമിന്ദാരിയിലെ കർഷകന്മാരെപ്പോലെ ഭാരിച്ച പാട്ടം കൊടുക്കുകയും മർദ്ദനം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്: ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെ തോന്ന്യാസമനുസരിച്ചു് അവരെ സ്ഥലത്തുനിന്നോ താമസിക്കുന്ന വീട്ടിൽ നിന്നുതന്നെയോ കുടിയിറക്കാവുന്നതാണ്. 1930-ൽ മാത്രമാണ് ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ ഇതിനു് അൽപമൊരു നിയന്ത്രണമുണ്ടായതു്. കൊച്ചിയിൽ വെറുമ്പാട്ടക്കുടിയാന്മാർക്ക് സംരക്ഷണം കിട്ടിയതു് 1941-ലോ 1942-ലോ ആണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ജന്മികുടിയാൻനിയമം ഇനിയും മാററിയാൽ മാത്രമേ, ഈ വിഷമത്തിൽ നിന്നു വെറുമ്പാട്ടക്കാരൻ സ്വതന്ത്രനാവുകയുള്ളൂ.

പാട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മററു് സമ്പ്രദായങ്ങളും സ്ഥിരാധിവാസരീതിയോളംതന്നെ ദുർവ്വഹമാണ്. ഓരോ സെൻസസിലും ഭൂമിയില്ലാത്ത കർഷകരുടെ ശതമാനം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു ഇതു് തെളിയുന്നു. ഏതുതരത്തിലുള്ള ഭൂമിയുടമസമ്പ്രദായത്തിലായാലും— സെമിന്ദാരികുടിയായ്മ, മൽഗുസാരി, ഖോട്ടി, ജന്മി, ഇനാംദാരി, മിറാസ്ദാരി, ജാഗിർദാരി, ഏതെങ്കിലുമാകട്ടെ—ഇന്ത്യയിലെല്ലായിടവും പരമ്പരയായി, ദുർവ്വഹമായ പാട്ടം, അതുകൊടുക്കാൻ കർഷകന്റെ കഴിവില്ലായ്മ, കുടുംബങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി ഭൂമിയില്ലാത്ത വിഭാഗത്തിലേക്ക് പോവുക എന്ന രീതി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

ഇതുകൊണ്ടാണ്, സ്ഥിരാധിവാസസമ്പ്രദായംമാത്രമല്ല, എല്ലാവിധജന്മിത്വരീതികളുംഉന്മൂലനംചെയ്യണമെന്ന് കർഷകസംഘം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. അതുകൊണ്ടുമാത്രമേ കർഷകനു് അഭിമാനകരവും ന്യായവുമായ ഒരു ജീവിതത്തിനു് കഴിവുണ്ടാകൂ എന്നും കർഷകസംഘം വിശ്വസിക്കുന്നു.

ജന്മിത്വത്തിന്റെ സ്വരം

ജന്മിത്വം ഉൻമൂലനം ചെയ്യണമെന്ന വാദത്തിന്റെ നീതി എത്രമാത്രമാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ, "സ്ഥാപനം എന്താണ്, എങ്ങിനെ ഉൽഭവിച്ചു, വളന്നു, ഇന്ന് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ, സാമുദായിക, സാമ്പത്തികജീവിതത്തിൽ അതിനുള്ള സ്ഥാനമെന്തു്, എന്നീ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കണം. അത്തരം ഒരു വിശകലനത്തിനു് ശ്രമിക്കാം.

"ജന്മിത്വം" ഒരാൾ ഭൂമിസ്വത്തമായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടാണ് അയാൾക്കു് സ്ഥലം കൊണ്ടു് എന്തുംചെയ്യാനുള്ള അവകാശമുണ്ടു്. അയാൾക്കു് അതു സ്വയം കൃഷിചെയ്യാം, അല്ലെങ്കിൽ അന്യനു് കൃഷിക്കുകൊടുക്കാം. നിരുപയോഗമായി ഇട്ടിരിക്കുന്നതിനോ ഇഷ്ടമുള്ള രീതിയിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനോ അയാൾക്കധികാരമുണ്ടു്. സർവ്വശക്തമായ രാഷ്ട്രത്തിനു പോലും അയാൾ ഇഛാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെ തടയാൻ കഴിയുകയില്ല.

നിരവധി ജനങ്ങൾ മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ക്ഷാമം ഉണ്ടായിരുന്നേക്കാം, ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്യുവാൻ ഉപയുക്തമായ ഒട്ടുവളരെ സ്ഥലം ജന്മിയുടെ കൈവശമുണ്ടായിരിക്കാം. ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉടൻ കൃഷിയിറക്കേണ്ടതാണെന്നു് പൊതുജനനന്മ ആവശ്യപ്പെട്ടേയ്ക്കാം. പക്ഷെ ലോകത്തിൽ ഒരു ശക്തിക്കും ആ സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്നതിൽ അയാളെ നിർബന്ധിക്കാൻ ശക്തിയില്ല. അതാണെയാളുടെ ഇഷ്ടമെങ്കിൽ ആ സ്ഥലമെല്ലാം വെറുതെ ഇട്ടിരിക്കാം.

ഏതെങ്കിലും ഒരു കൃഷി നിയന്ത്രിച്ചിട്ടു് മറെറാന്നു വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിവരാം. (ഉദാഹരണത്തിനു് ബങ്കാളിൽ ചണം കുറച്ചു് നെല്ലു് വർദ്ധിപ്പിക്കുക; മററു് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പരുത്തി കുറച്ചു് അരിയോ ഗോതമ്പോ വർദ്ധിപ്പിക്കുക) ഇതു ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഒന്നു് അനാവശ്യമായി വർദ്ധിക്കുകയും, മററതിനു് ദുർഭിക്ഷമുണ്ടായിയെന്നും വരാം. പക്ഷേ സ്വേഛാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ജന്മിക്കു് അവകാശമുണ്ടു്. അതു ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടു് പലപ്പോഴും അയാൾ ക്ഷാമവും അമിതോൽപ്പാദനവും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അയാളെ തടയുന്നതിനു് ആക്കും കഴിവില്ല.

എല്ലാത്തരം ജന്മിത്വത്തിന്റെയും പൊതുസ്വഭാവവും ഇതാണ്. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിനു് സ്ഥിരാധിവാസസമ്പ്രദായമെന്നും മററു ചിലയിടങ്ങളിൽ മൽഗുസാറി. ജാഗിർദാറി മുതലായവയെന്നും പേരു പറയും. ഇതിന്റെയെല്ലാം സാരം ഭൂമിയുടെ ഓരോ ഇഞ്ചിനും സ്വേഛാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാൻ അധികാരമുള്ള ഓരോ വ്യക്തിയുണ്ടായിരിയ്ക്കുകയെന്നതാണ്.

അതിന്റെ ഉൽഭവം

എല്ലാക്കാലവും കഥയിങ്ങനെയായിരുന്നില്ലെന്നു് ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ കുറവും ഭൂമി അധികവുമായിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. വായുവിനു് ഇന്നു് അവകാശം പറയുന്നിടത്തോളം മാത്രമേ അന്നു് സ്ഥലത്തിനും ആക്കെങ്കിലും അവകാശം പറയുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളു. ജനസംഖ്യയുടെ വലിയ വർദ്ധനവിനു ശേഷം എല്ലാവക്കും ആവശ്യംപോലെ ഉപയോഗിക്കാൻ സ്ഥലമില്ലാതായതിനു ശേഷമാണ് വസ്തു ഉടമസ്ഥതയുടെ രൂപങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയതു്. ഏതേതു പ്രത്യേക മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് വസ്തുഉടമസ്ഥത വളന്നുവന്നതെന്നും അതു് എന്നായിരുന്നുവെന്നും ഉള്ളതു് ഈ പരിശോധനയ്ക്കു് കൂടിയേതീരു എന്നില്ല. എങ്കിലും താഴെപറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഗൗനിക്കേണ്ടതാണ്.

(1) ബ്രിട്ടീഷ്കാർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നപ്പോൾ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ജന്മിമാർ ഇല്ലായിരുന്നു. ഇന്നത്തെജന്മിമാർ (ബങ്കാളിലെ സെമിന്ദാരന്മാരെപ്പോലെ) ബ്രിട്ടീഷ്കാർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരോ, പണ്ടത്തെ നാടുവാഴികളുടെ, അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ മന്ത്രിമാരുടെ പിൻമുറക്കാരോ, (നമ്മുടെ ഒട്ടേറെ ജന്മിമാരെപ്പോലെ) ബ്രിട്ടീഷാധിപത്യത്തിനുശേഷം അവരാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരൊ (ഇപ്പോഴും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജാഗിർദാരന്മാരെപ്പോലെ) അല്ലെങ്കിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ കൂട്ടരിൽനിന്നു് ജന്മംവാങ്ങിയവരോ ആണ്.

(2) ജന്മിത്വം കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പാട്ടവ്യവസ്ഥയിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ സാമൂഹ്യമായ ഒരു പരിവത്തനദശനിൽ എത്തിച്ചേന്നിട്ടുണ്ടു്. "ഓരോ തുണ്ടുഭൂമിക്കും ഉടമസ്ഥനുണ്ടായിരിക്കണം" എന്നതു് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സാമാന്യജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു അംശമായിക്കഴിഞ്ഞു.

(3) പുതിയ ഭരണാധികാരികളും ന്യായാധിപന്മാരും ഇൻഡ്യയിൽ ഈ ഉടമസ്ഥാവകാശത്തെ പ്രായോഗികമാക്കിയിരുന്നു. അതിനാൽ ഓരോ പുരയിടത്തിനും ഓരോ ഉടമസ്ഥനെ അവർ തേടിപ്പിടിക്കുകയായി. അങ്ങനെ ഒട്ടേറെ ജന്മികളെ സൃഷ്ടിച്ചു; ജന്മിത്വത്തിലേക്കു കാലൂന്നിയിരുന്നവരെ ജന്മികളാക്കി സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. സുനിശ്ചിതമായ അവകാശങ്ങളും, ഉത്തരവാദിത്വവും ഉണ്ടായിരുന്ന ജന്മിമാരെ സമാവകാശമുള്ളസവ്വാധിപതികളും, നിരുത്തരവാദികളും ആക്കി.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യയിൽവരുത്തിയ വിപ്ലവപരമായ പരിവത്തനമെന്നു പറയുന്നതിതാണ്. ഇക്കാര്യം തന്നെ ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഓരോരുത്തർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഖേന വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചു് ലോഗർ എഴുതിയിട്ടുള്ള പുസ്തകം ഇതിനുദാഹരണമാണ്. ഈ മാതിരിഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം കൂടി സംക്ഷേപിച്ചു് ബേഡൻപവ്വൽ "ബ്രിട്ടീഷ്ഇന്ത്യയിലെ ഭൂമിയുടെ സമ്പ്രദായം" എന്നു ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (തുടരും)

"എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്?"

ഗാന്ധിജി.

(ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിന്റെ പരസ്യം.)

"ചോദിക്കാനുണ്ടോ കിററ് ഇൻഡ്യ!"

കൃഷ്ണൻ:—എന്താ തിരുമേനി ഇല്ലത്തേയ്ക്കു് ഒരു ടെലിഫോൺ ഘടിപ്പിച്ചാലൊ?

നമ്പൂരി:—ക്ഷയായി. വേണ്ടാ ഠോ, നമക്കു് ഇംഗ്ലീഷറിവില്ല.

ഒരു ചെറുകഥയുടെ അവസാനം കണ്ടതാണ്.

"സർവ്വാവകാശവും കാഥികനു്." വായിക്കാനുള്ളതും ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുമോ?

ഒരു പത്രപ്രതിനിധിക്കു് ഇപ്രകാരമൊരു നിർദ്ദേശം കിട്ടി.

"അട്ടർ സമ്മേളനത്തിനു പോകണം."

അയാൾ അടുത്തുനിന്ന സ്നേഹിതനോടു ചോദിച്ചു:-

"മിസ്റ്റർ, അട്ടർ സമ്മേളനമെവിടെവെച്ചാണ് നടക്കുന്നതു്."

മുട്ടത്തു വർക്കി ബി. ഏ.

ഇതാണ് എന്റെ ദയ

ചന്തത്തെരുവിന്റെ ഒരു കോണിൽ വൃദ്ധനായ ആ മരുന്നുകച്ചവടക്കാരൻ ഇരുന്നു. അയാൾ ചുററുപാടും ഒന്നുനോക്കി. ആരും അയാളെ ഗൗനിക്കുന്നില്ല. ഒന്നോ രണ്ടോ ചന്തപ്പിള്ളേർ അയാളുടെ വികൃതവേഷം കാണാൻ അടുത്തുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. തലമുടിയും മീശയും വെള്ളിപോലെ നരച്ചിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കു ക്ഷുരകന്റെ കരസ്പർശമുണ്ടായിട്ട് സുമാർ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. കുഴിഞ്ഞ കണ്ണ്, ഒട്ടിയ കവിൾ, ചുളിഞ്ഞ നെററി, നീലനിറമുള്ള ഒരു മുണ്ടുടുത്തിരിക്കുന്നു, ഇട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മുഷിഞ്ഞ ജുബാ കൈമുട്ടുവരെ ചുരുട്ടിവച്ചിരിക്കുന്നു. കടുംചുവപ്പുനിറത്തിലുള്ള ഒരുനീണ്ട ടൗവൽ ആണ് അരയ്ക്കു കെട്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഒരുകാലത്തു ആ ശരീരം ബലിഷ്ഠമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇന്നും കാണ്മാനുണ്ട്.

സാമാന്യംവലുപ്പമുള്ളഒരുഇരുമ്പുപെട്ടി അയാളുടെഅടുത്ത് ഇരുപ്പുണ്ട്. അനേകം കൊല്ലങ്ങളായി ആ വൃദ്ധന്റെകൂടി പലേടത്തും അതു സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് അതിന്റെ പഴക്കംകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കാം.

“അല്പമൊന്ന കന്നു നിൽക്കണെ!” അടുത്തുനിന്നവരോട് അയാൾ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ആളുകൾ നാലഞ്ചടി പുറകോട്ടു മാറിനിന്നു,

“ഞാനൊരു മരുന്നുകച്ചവടക്കാരനാണ്. ഒരു ലാടഗുരുവിന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചുള്ള ചില ദിവ്യൗഷധങ്ങൾഎന്റെ കൈവശമുണ്ട്. തുച്ഛമായ പ്രതിഫലത്തിന് ഞാൻ ഈ മരുന്നു വിൽക്കുന്നു. നിങ്ങൾ നൂറു കൊല്ലം തെരക്കിനടന്നാൽ കിട്ടാത്ത ചില ദിവ്യമൂലിയുണ്ട്. അയാൾ ഒരു പുൽപ്പായ് നിലത്തുവിരിച്ചു, പെട്ടിതുറന്ന് അതിൽനിന്ന് ഓരോ സാധനങ്ങൾ എടുത്തു ആ പായിൽ നിരത്തി.

ഈ സമയംകൊണ്ട് ആളുകൾ ഒന്നുംരണ്ടുമായി ആ വ്യാപാരിയുടെ ചുററും കൂടി. വൃദ്ധൻ നാലുപാടും ഒന്നുകൂടി കണ്ണോടിച്ചു. പായിൽ വിരിച്ചിരിക്കുന്ന ഓരോ സാധനങ്ങളുമെടുത്ത് അവയിൽ ഓരോന്നിൽനിന്നും ചെറിയ ഒരു അംശം അരിഞ്ഞു ഒരു ഡപ്പിയിൽ ഇട്ടുംകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഇതു പുലിത്തുകൽ. ഇതിന്റെ അംശം ദേഹത്തണിഞ്ഞാൽ എപ്പേർപെട്ട പിശാചുബാധകളും അകന്നുപോകും. ഇത് ആൾക്കരടിരോമം. ഇതണിഞ്ഞാൽ കൈവിഷദോഷം മാറിക്കിട്ടും. ഇത് തിമിംഗലത്തിന്റെ അസ്ഥിയാണ്. ഇതണിഞ്ഞാൽ ദുസ്വപ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകയില്ല ഇതു കഴുകന്റെ തൂവൽ. തൂവലണിഞ്ഞാൽ പക്ഷിപീഡയിൽനിന്നും കുഞ്ഞുങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടും. ഇതു ഹിമാലയത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ നിന്നെടുത്ത ഒരു വനമൂലിയാണ്. മഹാരണ്യങ്ങളിൽ കൊടുംതപസ്സു ചെയ്യുന്ന മഹർഷിയുടെ കൈവശം ഇതുണ്ട്. ഇത് എല്ലാവിധ അപകടങ്ങളെയും തള്ളിനീക്കും. ഇതു കുറുക്കന്റെ തുകലാണ്. ഇത് ഒരു വ്യാപാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്ക് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കും............” അയാൾ ആ പത്തു മുപ്പതു സാധനങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകംപ്രത്യേകം ഗുണങ്ങൾ കല്പിച്ചു. ഡപ്പിയിൽ അരിഞ്ഞിട്ട ചെറിയ തരികൾ എല്ലാംകൂടി ഒരു ചതുരശ്രഇഞ്ചു വിസ്താരമുള്ള ലോലമായ ഒരു ചെമ്പുതകിടിലാക്കി ചുരുട്ടി ഒരു കുഴലിന്റെ ആകൃതി വരുത്തി രണ്ടററവും മടക്കി കട്ടിയുള്ള ചിപ്പുനൂൽകഷണംകൊണ്ട് കെട്ടി ജനങ്ങളുടെ നേർക്കു പൊക്കിക്കാണിച്ചു.

“ആവശ്യമുള്ളവർക്കു വാങ്ങിക്കാം. രണ്ടണ വിലയാണ് നൂറുരൂപാ ചെലവാക്കിയാൽ കിട്ടാത്ത സാധനങ്ങൾ. പണമുള്ളവർ വെള്ളിയോ സ്വർണ്ണമോ കൊണ്ട് ഒരു കൂടുണ്ടാക്കി അതിലാക്കി ഇതു കൈയ്യിലോ അരയിലോ കെട്ടാം” ഒരുസ്ത്രീ രണ്ടണകൊടുത്തു അതുവാങ്ങി.

വ്യാപാരി അതുപോലെ പലേതകിടുകളും ഉണ്ടാക്കി വിററു. ആളുകൾവന്നും പോയിയും ഇരുന്നു. വേനലിന്റെ എരിവെയിൽ യാതൊരു ദയയും കൂടാതെ ആ മരുന്നുകച്ചവടക്കാരന്റെ ദേഹത്ത് ശക്തിയായി ചെന്നിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പൊക്കമുള്ള വല്ലവരും അയാളുടെ തൊട്ടടുത്തു വന്നുനിന്നാൽ ക്ഷണനേരത്തേക്ക് അല്പം തണൽകിട്ടിയെങ്കിലായി. ചുളിവീണ ആ നെററിത്തടത്തിൽ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ സമൃദ്ധിയായി പൊടിച്ചുനിന്നു. എങ്കിലും മന്ത്രോച്ചാരണംപോലെ ആ ചെറിയ ചെറിയ വാചകങ്ങൾ അനേകം ആവർത്തി ആ ആപണവീഥിയിലെ ശബ്ദകോലാഹലങ്ങളിൽകൂടി അനുസ്യൂതം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആളുകൾ വർദ്ധിച്ചു. വൃദ്ധൻ പെട്ടിതുറന്ന് ഒരു ചെറിയകുപ്പി എടുത്തു. അതിൽ തവിട്ടുനിറത്തിൽ എന്തോ ഒരു ദ്രാവകം ഉണ്ട്.

“ഇത് ഒരു ദിവ്യൗഷധമാണ്. ദേഹത്ത് എന്തെങ്കിലും മുറിവോ ചതവോ ഉണ്ടായാൽ ഇതിൽ ഒരുതുള്ളിപുരട്ടുക. ഉടനെ സുഖപ്പെടും.” അയാൾ മൂർച്ചയുള്ള ഒരു കൊച്ചുപേനാക്കത്തി കൊണ്ട് കൈവിരലിൽ ഒരു ചെറിയ മുറിവുണ്ടാക്കി. നാലു തുള്ളിച്ചോര നിലത്ത് ഇററിററുവീണു. ആ വിരൽ എല്ലാവർക്കും കാണത്തക്കവണ്ണം അയാൾ ഉയർത്തി. ഒരു ചെറിയ ഉണക്കയീർക്കിലിയുടെഅഗ്രത്തിൽ അൽപം പഞ്ഞി ചുററി ആ ദ്രാവകത്തിൽമുക്കിയിട്ട് അയാൾ അതു വ്രണത്തിൽ തൂത്തു. പെട്ടെന്ന് രക്തപ്രവാഹം നിലച്ചു. വിരലിൽ മുറിവിന്റെ പാടുപോലുമില്ല. വിരൽ പൊക്കിവീണ്ടും എല്ലാവരേയും കാണിച്ചു. ആളുകൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

“ഇതിന് ഒരണവിലയാണ് ഒരാൾക്ക് ഒരെണ്ണംമാത്രം വാങ്ങിക്കാം. കുറച്ചു കുപ്പികളേ ഉള്ളു.” ആ കുപ്പികളെല്ലാം ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു വിററുതീർന്നു.

പിന്നീട് അയാൾവേറൊരുതരം ചെറിയകുപ്പിയെടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു.

“ഇതു വയററിലുണ്ടാകുന്ന എതുതരം സുഖക്കേടുകളേയും നീക്കും. ഒരണവില”. നാലഞ്ചുപേർ ഓരോകുപ്പിവാങ്ങിച്ചു ജനക്കൂട്ടത്തിൽകൂടി ദരിദ്രനായ ഒരു വൃദ്ധൻ നുഴഞ്ഞു മുമ്പോട്ടു കയറിവന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും അത്യദ്ധ്വാനത്തിന്റെയും കുത്തൊഴുക്കിൽപെട്ട് വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തിയ ജീവനുള്ള ഒരസ്ഥിപഞ്ജരമായിരുന്നു അയാൾ. വയറും പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ യാചിച്ചു. എനിക്കൊരു കുപ്പിതരണേ എന്റച്ഛാ. വയററുവേദനയായിട്ടു എട്ടൊമ്പതു കൊല്ലമായി. എനിക്കാരുപോരുമില്ലേ എന്റച്ഛാ എനിക്ക് ഒരു കുപ്പിതരണെ”

“അതു സാധിക്കയില്ല. ഒരണ തരാമെങ്കിൽ മരുന്നുതരാം” വ്യാപാരിപറഞ്ഞു.

“എന്റെ പൊന്നച്ചാ അങ്ങനെ പറേല്ലേ, ദൈവത്തെ ഓർത്തു, ദയവുചെയ്തു എനിക്കൊന്നുതാ”

“തരികയില്ലെന്നല്ലെ ഞാൻ പറഞ്ഞത്. എന്റെ ജീവിതകാലത്തു എന്നോട് ആരും ദയകാണിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്കും ആരോടും ദയയില്ല. എന്നോടു തന്നെ എനിക്കു ദയയില്ല. ഒരണ തരാമെങ്കിൽ മരുന്നുതരാം ഇല്ലെങ്കിൽ മാറിനിൽക്കു. അടുത്തുനിന്ന ഒരു മാന്യൻ ആ വൃദ്ധയാചകന്റെ കൈയിലേക്ക് ഒരണ ഇട്ടുകൊടുത്തു. അയാൾ ഒരണ കൊടുത്തു മരുന്നുവാങ്ങി അവിടെനിന്നുംപോയി.

സന്ധ്യവന്നു. ആളുകൾ പതുക്കപ്പതുക്കെ പിരിഞ്ഞുപോയി. മരുന്ന് വ്യാപാരി സാധനങ്ങളെല്ലാം എടുത്തു പെട്ടിയിലാക്കി പായും തെറുത്തുകൊണ്ട് എണീററു ചുമടെടുത്തു തലയിൽ വച്ചുംകൊണ്ട് അയാൾ നടന്നു.

പാതിരാത്രി കഴിഞ്ഞു. രാജപാതയിലെ വൈദ്യുത ദീപങ്ങളെല്ലാം നേരത്തെ അണഞ്ഞു. അൽപം മുൻപുവരെ ശബ്ദപൂർണ്ണമായിരുന്ന ആ പട്ടണം കറുത്ത കരിമ്പടം കൊണ്ടു മൂടിയ ഒരു ശവശരീരംപോലെ നിശ്ചേഷ്ടമായികിടന്നു. പട്ടണവീഥിയോടടുത്തു നിൽക്കുന്ന ആ ചെറിയ കെട്ടിടത്തിൽ നിദ്രാഹീനനായി ഇരിക്കുകയാണ് മരുന്നുവ്യാപാരി.

“ദയയില്ല, എനിക്കാരോടും ദയയില്ല.” നിശീഥിനിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയോടെന്നപോലെ അയാൾ മന്ത്രിച്ചു. തീപ്പെട്ടി ഉരച്ചു ബീഡികൊളുത്തി അയാൾ പുക വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ബീഡി വലിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന നേരിയ വെളിച്ചത്തിൽ അയാൾ നിലത്തു വിരിച്ചിരിക്കുന്ന പുൽപ്പായിലാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ആ പഴയ ഇരുമ്പുപെട്ടി അടുത്തു തന്നെയിരിക്കുന്നു. ചുക്കിലിവലകളും പൊടിമണ്ണുംകൊണ്ട് ആ മുറി മലീമസമായിരുന്നു.

പകലത്തെ ഉഷ്ണത്തിന് ഒരു ശാന്തി വരട്ടെ എന്നു കരുതി ശീതവാഹിയായ ഒരു കാററു അതിലെ കടന്നുപോയി. ആകാശത്തിലെ മഴക്കാറുകൾ കാരുണ്യത്തിന്റെ ജലകണികകൾ ഭൂമിയിലേക്കു ചൊരിഞ്ഞു തുടങ്ങി. വരാന്തയിൽനിന്നു ഒരു ദീനരോദനം കേൾക്കാറായി;—

“അയ്യോ! അയ്യ്യയ്യ്യയ്യോ!! എന്റെ ദൈ—വ—മെ!—”

ഏതാനും മിനിട്ടുകൾ ഇടവിട്ടു ആ കരച്ചിൽ വീണ്ടും കേട്ടു. വൃദ്ധൻ എണീററു വരാന്തയിലേയ്ക്കു ചെന്നു.

“അയ്യോ! എനിക്കു വയ്യേ!”

“ആരാത്?”

“എനിക്കു വയ്യേ! വയററു വേദന സഹിക്കാൻ വയ്യേ!”

“ആരാണെന്നല്ലേ ചോദിച്ചത്” വൃദ്ധൻ ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോലുരച്ചു. ക്ഷണികമായ ആ പ്രകാശത്തിൽ അർദ്ധനഗ്നയായി ഒരു സ്ത്രീയവിടെ കിടക്കുന്നതാണ് അയാൾ കണ്ടത്.

“വെട്ടം അടുത്തു കൊണ്ടുവരരുതേ ദയവു ചെയ്തു” ആ ദുർഭഗ യാചിച്ചു.

“എനിക്കു ദയയില്ല” എങ്കിലും ആ തീപ്പെട്ടിക്കോൽ എരിഞ്ഞടങ്ങി. അവർ അന്ധകാരത്തിൽ വീണ്ടും മുങ്ങി. മഴയ്ക്കു ഊർജ്ജിതം കൂടി. ആ വരാന്തയിലേയ്ക്കു കുസൃതികളായ മഴത്തുള്ളികൾ കടന്നു ചെന്നു. ആകാശത്തിൽ ഒരു കൊള്ളിയാൻ മിന്നിപ്പൊലിഞ്ഞു.

“നിങ്ങളെന്തിനാണിങ്ങനെ കരയുന്നത്?”

“വയററു വേദന സഹിക്കാൻ വയ്യ”

“വീടും കൂട്ടമൊന്നുമില്ലേ”

“ഇല്ല”

“ഇവിടാണോ സാധാരണ കിടക്കുന്നത്”

“ഇങ്ങനെ വല്ലടത്തുമൊക്കെ”

“ഈ പാതിരാത്രിവരെ നിങ്ങളെവിടായിരുന്നു”

“ദർമ്മം തെണ്ടാൻ പോയിരുന്നു”

“നിങ്ങൾക്കാരുമില്ലേ, എത്ര നാളായിങ്ങനെ പിച്ചതെണ്ടി

നടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്?"

"എനിക്കാരുമില്ല ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിലെ ഒരു നാടകക്കമ്പനിയിൽ ചേർന്നതാണ്. പത്തിരുപതു കൊല്ലത്തോളം ഞാനങ്ങനെ ജീവിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിൽ എന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ ധാരാളം പേരുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ അഭിനയം കാണാൻ എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അഭിനയിക്കാൻ കൊള്ളാതായപ്പോൾ അവർ എന്നെ പുറം തള്ളി. ഒരു തീരാ വ്യാധി മാത്രം ഞാൻ അവരിൽ നിന്നും സമ്പാദിച്ചു. ഈ രോഗം കാരണം എന്നെ ഒരു വീട്ടിലും കേറ്റുകില്ല. നാൽപ്പത്തഞ്ചു വയസ്സായി. എനിക്കീ ലോകത്തിൽ ദൈവമല്ലാതെ ആരുമില്ല എൻറച്ഛാ എനിക്കു വയ്യേ! ഞാനിങ്ങനെയായി. ഈ നശിച്ച ജീവിതം! എന്റെ ദൈവമെ!"

"എന്തു ചെയ്യാം എന്റെ കയ്യിൽ മരുന്നുണ്ട്. വെറുതെ തരാനില്ല. എനിക്കു ദയയില്ല."

"എൻറച്ഛാ! തൊള്ളി കഞ്ഞിവെള്ളം കുടിച്ചിട്ടു ഇന്നു രണ്ടായി. എനിക്കു വല്ലതും കുടിക്കാൻ തരണേ!"

"എന്റെ കയ്യിൽ ഒന്നുമില്ല തരാൻ." വൃദ്ധൻ മുറിയിലേയ്ക്കു തന്നെ തിരിച്ചുപോയി. അയാൾ ഒരു ബീഡികൂടി കൊളുത്തി. മഴ ധാര മുറിയാതെ പെയ്യു. ഇടിവാൾ മിന്നി.

വരാന്തയിൽ കിടന്ന ആ സ്ത്രീ വീണ്ടും കരയുകയാണ്.

"എന്നോടു തന്നെ എനിക്കു ദയയില്ല. ദയ."

അയാൾ ചിന്താരഹിതനായി വാതായനത്തിലൂടെ വെളിയിലേക്കുതന്നെ നോക്കിയിരുന്നു. മിന്നൽപിണറുകളുടെ പ്രകാശത്തിൽ വഴിയരികിലെ കമ്പിത്തൂണുകൾ ദീർഘകായരായ പിശാചങ്ങളെപ്പോലെ നീണ്ടുനിവന്നു നിൽക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടു.

വീണ്ടും ആ ഞരക്കം

വൃദ്ധൻ എണീററു. ഒരു തകരടിൻ എടുത്തു വരാന്തയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് വെളിയിലേക്കു നീട്ടി. ഇപ്പൊറത്തുനിന്ന് ടപ്, ടപ്, ടപ് എന്ന് വെള്ളത്തുള്ളികൾ അതിൽവീണു. ഏതാനും മിനിററുകൾ കൊണ്ട് ആ ടിൻ പകുതിയോളം നിറഞ്ഞു. അയാൾ വീണ്ടും മുറിയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. പെട്ടിതുറന്നു. ഒരു ചെറിയകുപ്പിഎടുത്തു. അതിൽനിന്ന് നാലഞ്ചുതുള്ളി കറുത്ത തൈലം അയാൾ ആ ടിന്നിലേക്ക് ഒഴിച്ചു. വീണ്ടും കുപ്പി അടച്ച് അതിരുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കുവച്ചിട്ട് അയാൾ പെട്ടിഅടച്ചു.

"എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി ചെയ്യുന്ന ദയ." വൃദ്ധൻ മന്ത്രിച്ചു.

അയാൾ വരാന്തയിലേക്കു ചെന്നു. ആകാശത്തുനിന്ന് ഒരു തടില്ലതകൂടി അങ്ങോട്ടു ഓടിച്ചെല്ലുകയുണ്ടായി.

"ഇന്നാ ഇതു കുടിച്ചോ. ഇനി ദാഹിക്കുകയില്ല." വൃദ്ധൻ ആ ടിൻ അവരുടെനേർക്കുനീട്ടി. സ്ത്രീ കൈനീട്ടി അത്തിയോടുകൂടി അതു വാങ്ങിച്ചു കുടിച്ചു. വൃദ്ധൻ വീണ്ടും അയാളുടെ മുറിയിലേക്കു തന്നെപോയി. നിലത്തുനിന്ന് ഒരു ബീഡിമുറി തപ്പിയെടുത്തു കത്തിച്ചു അയാൾ വീണ്ടും പുകവലിച്ചു.

"ദയ! ദയ!" വൃദ്ധൻമന്ത്രിച്ചു

വരാന്തയിൽനിന്നുള്ള രോദനം ക്രമേണ കുറഞ്ഞു. തീരെ ഇല്ലെന്നായി.

അരമണിക്കൂർകഴിഞ്ഞു വൃദ്ധൻ വീണ്ടും വരാന്തയിലേക്കു ചെന്നു. തീപ്പെട്ടി ഉരച്ചുനോക്കി. ആസ്ത്രീ മിഴിയടച്ചു നിശ്ചലയായികിടക്കുന്നു. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി കിടന്നുറങ്ങുന്നതുപോലെ.

"എല്ലാം ശാന്തം! ഇതാണെന്റെ ദയ"

മഴക്കാറുകൾ തിങ്ങിയ കിഴക്കെ ആകാശച്ചെരുവിൽകൂടി പക്ഷികളുടെ ഗാനങ്ങളുമായി പ്രഭാതം ചിരിച്ചുംകൊണ്ടുവന്നു. എല്ലാം സുന്ദരമായിരിക്കുന്നു. രാജപാതയിൽകൂടി ആളുകൾ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ആഹ്ളാദപുരസ്സരം പോയിത്തുടങ്ങി.

ഔഷധവ്യാപാരി ഉണർന്നപ്പോൾ നേരം വളരെ പുലർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഇരുമ്പുപെട്ടിയും പുൽപ്പായുമെടുത്തുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നിറങ്ങിനടന്നു. ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത ഏതോ മധുരസ്വപ്നവും കണ്ടുറങ്ങുന്നതുപോലെ ആ യാചകി വരാന്തയിൽതന്നെ കിടക്കുന്നു.

———

വക്കം രാമകൃഷ്ണൻ

ചീനഭാഷ

(45000 അക്ഷരങ്ങൾ ചീനഅക്ഷരമാലയ്ക്കുണ്ട്.)

ഏതൊരു ഭാഷാചരിത്രം പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാലും, ഒരുവക "ചിത്ര"ങ്ങളിൽനിന്നും 'അടയാള'ങ്ങളിൽനിന്നും വികസിച്ചു വന്നിട്ടുള്ളതാണ് അതിന്റെ 'എഴുത്ത് ഭാഷാ' എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ആദിമനുഷ്യന് എന്തിനെയെങ്കിലും പററി മററൊരാളെ എഴുതി അറിയിക്കണമെന്നു വന്നപ്പോൾ, ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാധനത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രം വരച്ച് കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. എന്നാൽ പരിണാമത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തിൽ, ഇത്തരം അടയാളങ്ങളേയും ചിത്രങ്ങളേയും ഒരു വ്യവസ്ഥയ്ക്കു അധീനമാക്കി, ക്രമേണ സാർവ്വലൌകികമായ ഒരു ലിപിവിദ്യ പരിഷ്കൃത മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ചു.

ചീനഭാഷ— കാലാനുസൃതം അതു അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വാക്കുകളുടെ അർത്ഥസൂചനത്തിനു ഇപ്പോഴും സങ്കേതങ്ങൾ (Symbols) ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നുണ്ട്. ഇത്രത്തോളം വൈവിദ്ധ്യവും വൈചിത്ര്യവും കലർന്നിട്ടുള്ള ദുർഗ്രാഹ്യമായ മററൊരുഭാഷ വിരളമായേ കാണപ്പെടുകയുള്ളുവെന്ന്, നൂറിൽപരം ഭാഷകൾ സമർത്ഥമായി അഭ്യസിച്ചതിനുശേഷം, ചീനഭാഷയിൽ കൈവച്ചപ്പോൾ മുസോഫാന്തി പറഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതു ഇത്തരുണത്തിൽ സ്മർത്തവ്യമാണ്. ഉത്തരചൈനയിലെ ഒരാൾ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ ദക്ഷിണചൈനയിലുള്ള മററൊരാളിനു കേവലം പുത്തരിയാണ്. നാല്പതുകോടിയിലധികം ജനങ്ങൾ സംസാരിച്ചുവരുന്ന ചീനഭാഷയുടെ അനന്യസാധാരണമായ വിവിധരീതികളെയെല്ലാം ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. അടയാളംകൊണ്ടുള്ള എഴുത്ത് (Symbol writing) ഒന്നു മാത്രമാണ്. അഭ്യസ്തവിദ്യനായ ഏതൊരു ചൈനാക്കാരനും സുപരിചിതമാണ് ഇത്തരം എഴുത്ത്. ബി. സി. 2000 മുതൽക്കേ പ്രസ്തുത ലിപിവിദ്യ പ്രായോഗികമാക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. ചൈനാക്കാർ സാധാരണയായി എഴുതുവാനുപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്ന മഷിയും ബ്രഷും 3-ാം ബി. സി. യിലാണു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

ഭവനം, പശു, മേശ തുടങ്ങിയുള്ള ദൃശ്യവസ്തുക്കൾക്കു മാത്രമേ, ആദിയിൽ അടയാളങ്ങൾ അഥവാ, ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. തദനന്തരം മററു ശബ്ദങ്ങൾക്കും, അടയാളങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. കാലക്രമേണ ഇത്തരം അടയാളസമ്പ്രദായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും, രണ്ടു അടയാളങ്ങൾ ചേർത്ത് മൂന്നാമതൊരു ശബ്ദം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉദാഹരണമായി 'സ്ത്രീ'യെക്കുറിക്കുന്ന അടയാളവും, ചെറുപ്പത്തെക്കുറിക്കുന്ന അടയാളവും തമ്മിലിണക്കിയാൽ 'സൌന്ദര്യമുള്ള' എന്ന അടയാളം കിട്ടും.

ഇത്തരം അടയാളങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു നിശ്ചിത അർത്ഥമാണുള്ളതെങ്കിലും സംസാരഭാഷയിലെ ഓരോവാക്കിനു ഇരുപതിൽ കൂടുതൽ അർത്ഥം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഒരേ വാക്കിനുതന്നെ വിവിധ ഉച്ചാരണങ്ങൾ കൊണ്ടു അർത്ഥവ്യത്യാസമുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു സ്ഥലത്തെ ചൈനാക്കാരനു ഒരു പ്രത്യേക സാധനത്തെപ്പററി മററൊരു സ്ഥലത്തെ ചൈനാക്കാരനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളപ്പോൾ അർത്ഥക്കുഴപ്പംകൂടാതെ കഴിക്കുന്നതിനു തന്റെ ഉള്ളംകയ്യിൽ കൈവിരലുകൊണ്ടു നിർദ്ദിഷ്ടസാധനത്തിന്റെ ചിത്രം വരച്ചുകാണിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്.

കഴിഞ്ഞ 4000 വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി ചീനഭാഷയിലെ ഇത്തരം "അടയാള"ങ്ങൾ അത്ഭുതകരമാംവിധം വളർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ അടയാളങ്ങളേയുംക്രോഡീകരിച്ചു 4500 ലിപികളുള്ള ഒരു അക്ഷരമാല ചീനഭാഷയ്ക്കിന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ട് സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ചൈനാക്കാരുടെയിടയിൽ 6000 അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമേ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നുള്ളു. വിദ്യാർത്ഥന്മാർ 1500 അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടും ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്നു.

ആധുനിക കാലത്തിനു അനുയോജ്യമല്ലാത്ത ചൈനീസ് അക്ഷരങ്ങൾ ആരേയും തലതിരിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. ഈ അടുത്തകാലംവരേയും ടൈപ്പ്റൈട്ടറുടെ മനം മയക്കുന്ന മഹനീയതയെപ്പററി മനസ്സിലാക്കാനാവാതെ മനംമുട്ടിയിരുന്ന കൈരളിക്കുപോലും ഇപ്പോൾ ടൈപ്പ്റൈട്ടറുണ്ടെന്നുള്ളതു് അഭിമാനകരമാണ്. എന്നാൽ ചീനഭാഷ ടൈപ്പ്റൈട്ടറിൽ കൂടി കടന്നുവരുന്ന കാലം ഊഹാതീതമാംവിധം വിദൂരത്തിലാണെന്നാണ് ഇപ്പോഴും വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നത്. ഇതിന്റെ അച്ചടിക്കുതന്നേയും താരതമ്യേന അസംഖ്യം ടൈപ്പുകൾ ആവശ്യമാണ്. അസാധാരണമായ ഇതിന്റെ അക്ഷരങ്ങളുടെ വള്ളിയും, പുള്ളിയും, വാലും, കാലും കണ്ണുകൾക്കു ചെയ്യുന്ന പീഡനം കൊണ്ടായിരിക്കാം ചൈനഭാഷാവിശാരദന്മാരുടെയിടയിൽ കണ്ണടക്കാരെ സുലഭമായി കാണുന്നത്.

ചില ചൈനീസ് ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരുടെ നിരന്തര പരിശ്രമത്താൽ ആധുനികരീതികളോടു അനുബന്ധിച്ചു പോകണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തിൽ 46 അക്ഷരങ്ങൾ കോർത്തിണക്കപ്പെട്ട ഒരക്ഷരമാല ചീനഭാഷയ്ക്കു, ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു എത്രകണ്ടു പ്രായോഗികമാക്കിത്തീരുമെന്നകാര്യം ഇനിയും പരീക്ഷണാവസ്ഥയിൽ നിന്നും മുക്തമാക്കിയിട്ടില്ല.

———

പ്രസന്നകേരളം

ആഫീസ്

കളരിക്കൽബസാർ കോട്ടയം,

വരിസംഖ്യ

ഒരാണ്ടത്തേയ്ക്കു് 6 ക.

6 മാസത്തേക്ക് 3 ക.

3 മാസത്തേക്ക് ഒന്നര രൂ.

പരസ്യക്കൂലി

സിങ്കിൾകോളം 1 ഇഞ്ച് 1രൂ.

ഫുൾപേജ് 48രൂപ

ദീർഘകാലത്തേക്കു പ്രത്യേക നിരക്ക്

4ക. യിൽ കുറഞ്ഞ പരസ്യങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതല്ല.

മാനേജർ

സിനിമാ

ദോസ്ത്

(ഹിന്ദി)

മോട്ടിലാലും, നൂർജിഹാനും, മായാബാനർജിയും ഉണ്ടെന്നുകേട്ടു. ഹിന്ദി ചിത്രമാണെന്താനും. തമിഴ് ചിത്രംപോലെ മുഷിപ്പനായിരിക്കയില്ല. സിനിമാ കഴിഞ്ഞു ഒന്നു മയങ്ങാൻ സമയം കിട്ടും. ഒന്നു പോയാലെന്താ, എന്നായി എന്റെ സ്നേഹിതൻ. ഞാൻ സമ്മതിച്ചു, അങ്ങനെ തീയേറ്ററിൽ ചെന്നുകയറി.

ആദ്യഭാഗങ്ങളിലെ ഫോട്ടോഗ്രാഫിക് വേലത്തരങ്ങൾ അസൽ എന്നുതന്നെ പറയാം. മോട്ടിലാലിന്റെ അഭിനയത്തെപ്പററി പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. നൂർജഹാൻ ജോറായി പാടുന്നു. അവൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ കുയിൽതന്നെ. മുംടാസിന്റെ വേഷമെടുത്തിരിക്കുന്നയാൾ ജിന്നായുടെ മൂത്ത മകനെപ്പോലെയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അയാളുടെ "മദ്യപാനം" പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു. കള്ളുകുടിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് അനുഭവവേദ്യമായിരിക്കും ആ ഭാഗം. തമിഴ് സിനിമായിലെ കള്ളുകുടിയനെ ഈ അവസരത്തിൽ ഓർമ്മിച്ചുപോകരുതേ! ഒരു തുടം ഉള്ളിലാകുന്നതിനു മുമ്പ് പിടലിയുടെ വിജാവിരി പറിഞ്ഞുപോയ മാതിരി ഒരു കുഴച്ചിൽ കാട്ടുന്നതല്ല അഭിനയം. കെ. പി. കേശവന്റെ "കള്ളുകുടി"യാണ് തമിഴിലെ ഏററവും നല്ല സാമ്പിൾ. മുംടാസിന്റെ കുടി ഒന്നു കാണേണ്ട കുടിയാണ്.

ഡാക്ടരുടെ ഭൃത്യൻ തരക്കേടില്ല. മരം വെട്ടിയിട്ടതുപോലെ വീഴാനും ഈച്ചയെ ആട്ടിക്കളയുന്നതിനു കസേര ആയുധമാക്കാനും തക്ക മായത്തരം അയാൾക്കുണ്ട്. ആൾ സാക്ഷാൽ മായൻ തന്നെ. പെൺകൊടികളെ കാണുമ്പോൾ അയാൾക്കുമുണ്ട് ഉള്ളിലൊരു കിടുകിടുപ്പ്. പാവം ആ കുളിമൺതലയനേയും കാമദേവൻ കറക്കിക്കളഞ്ഞു.

ചിരിക്കുമ്പോൾ ചുണ്ടുകൾ ത്രികോണാകൃതിയിലാകുന്ന ഒരുത്തി സിഗററു വലിക്കുന്നു. പട്ടാളസേവനത്തിനു പോയി മടങ്ങുന്ന പെൺകിടാങ്ങളുടെ കൈയിൽ സിഗററു കാണുന്നുവെന്നു് ഈയിടെ ഒരു പുരോഹിതൻ ഖേദം പ്രകടിപ്പിച്ചതു് ഈ പെണ്ണ് അറിഞ്ഞില്ലായിരിക്കും. വേറൊരു രംഗത്തിൽ ഒരുത്തി മദ്യം സേവിക്കുന്നു. അവൾക്കും ലഹരികൂടാതെ കഴിയുകയില്ലായിരിക്കും. ആയിക്കൊള്ളട്ടെ.

നൂർജഹാനെ ദേഹോപദ്രവമേൽപ്പിക്കുന്ന രംഗം എന്റെ സ്നേഹിതനെയാണ് കൂടുതൽ വേദനിപ്പിച്ചതു്. അവളെ മുറിയിലടച്ചു കയർകൊണ്ടുവരിഞ്ഞുകെട്ടി ചുററുപാടും തീകൊടുത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയമാണ വെന്തതു്.

ഈ സിനിമായിലെ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കോൺഗ്രസ് വാളണ്ടിയറന്മാരാക്കാം. അത്ര്യ്ക്കു അക്രമരഹിതമായ ഒരു മുഖഭാവമാണവർക്ക്.

കഥയൊരു കടങ്കഥയാണെങ്കിലും ഡയറക്ഷൻ കൊള്ളാം. ഫോട്ടോഗ്രാഫിയും സംഗീതവും തകർത്തിരിക്കുന്നു. തമിഴ് ഡയറക്ടറന്മാരുടെ വികൃതികൾക്കും സ്ഥലമനുവദിച്ചുകൊടുത്ത "വെള്ളിത്തിര" ഈ നല്ല ചിത്രങ്ങൾ അണിയുമ്പോൾ പുളകം കൊണ്ടുപോകുന്നെങ്കിൽ അതൊരത്ഭുതമല്ല. മുടക്കിയ പണം ഒരിക്കലും നഷ്ടമാവുകയില്ല. "ദോസ്ത്" ഹിന്ദിയറിയാത്തവരേയും രസിപ്പിക്കും.

റയോറീററാ

(ഇംഗ്ലീഷ്)

അർഞ്ചാംകാല പ്രവർത്തനവും, പ്രണയവും, ഫലിതവും എല്ലാംകൂടി കൂട്ടിക്കുഴച്ചു് മെട്രോ ഗോൾഡ്വിൻ മയേഴ്സ് കമ്പനിക്കാർ നിർമ്മിച്ച ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ചരിത്രമാണ് റയോറീററാ. അമേരിക്കൻ പടത്തിന്റെ രംഗവിധാനങ്ങൾ കാണുമ്പോഴാണ് തമിഴ് സിനിമായിലെ ചാണകം തേച്ച ഭിത്തികളുടെ വൃത്തികേടു മനസ്സിലാവുന്നതു്. രണ്ടും രണ്ടു സംസ്കാരമാണെന്നു കരുതി സമാധാനപ്പെടാം.

എന്റെ പൊന്നുചെങ്ങാതി സഹിക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒരു നൃത്തം കാണാം ഈ ചിത്രത്തിൽ തീരെ വൃത്തിയില്ലാത്ത ഭാഗം മാത്രം ഒരു കരിന്തുണികൊണ്ടു് മൂടി മററുള്ള ഭാഗമെല്ലാം പുറമ്പോക്കാക്കി ഒരുത്തി നിന്നു് തുള്ളുന്നു, കുണുങ്ങുന്നു, പാടുന്നു, ഇനിയാക്കാക്ക് അതു പററുന്നതല്ല.

രസികൻ ഫലിതം കാണണമെങ്കിൽ റയോറീററായിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ കാണണം! പൊണ്ടാട്ടി ഉലക്കയെടുത്തു്! ആമ്പടയാന്റെ വയററിൽ കുത്തിയാൽ തമിഴക്ക് ഫലിതമായി കരഞ്ഞിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാറിനോടൊത്തു കറങ്ങുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കുന്ന യാതനകളും ഒരു അലക്കുയന്ത്രത്തിൽ പെട്ട് സർവാംഗം സോപ്പുപത നിറഞ്ഞു് അയാൾ തന്നെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതും കണ്ടാൽ ചിരിച്ചു തലതല്ലിപ്പോകും.

ആളുകളെ ഇളക്കിമതിക്കുന്ന രംഗങ്ങൾ ഇതിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ചിത്രം അൽപസമയം കൊണ്ടു തീരും. ഒരു നല്ല ചെറുകഥ വായിച്ച സുഖത്തോടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്യാം.

സിനിമാ

എന്റെ ഡയറി

ബേബി സരോജത്തിനു് ഇപ്പോൾ പതിനഞ്ചുവയസ്സുകാണും. കന്യകയാണ്. കാമധേനു എന്ന ചിത്രത്തിൽ അഭിനയിച്ചതിനു ശേഷം സ്വസ്ഥമായി വിശ്രമിക്കുന്നു.

"ഭക്തചേത"യിലെ ജി. സുബ്ബലക്ഷ്മി ഇപ്പോൾ പാട്ടുകച്ചേരിക്കാരിയാണ്.

"മിന്നൽക്കൊടി"യിലെ പി. എസ്. ശ്രീനിവാസറാവു പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു.

ശാന്താ ആപ്റ്റേ ഒരു മറാത്തി സ്ത്രീയാണ്. ഇരുപത്തഞ്ചുവയസ്സുകാണും (അതൊരു പതിനഞ്ചുവർഷംമുമ്പായിരുന്നു. പ. പ്ര.) ആരും ഇതുവരെ വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ല.

കണ്ണാംബ ഒഴികെയുള്ള സിനിമാതാരങ്ങൾ അവരുടെ റേററ് ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. കണ്ണാംബയ്ക്കുമാത്രം അന്നും ഇന്നും ഒരേ റേററാണ്. അതു കുറയാനും പാടില്ല.

വൈ. വി. റാവുവും, കുമാരി രുഗ്മിണിയും ചേർന്ന് ഒരു ഹിന്ദിചിത്രം നിർമ്മിക്കാൻ ആലോചിക്കുന്നു.

"ഉദയനവാസവദത്ത" "നാടിറാണി" എന്നീ ചിത്രങ്ങളിൽ അഭിനയിച്ച വസുന്ധരയ്ക്കു് ഒരു മകളുണ്ട്. ആ കുട്ടിയുടെ അരങ്ങേററം ആഡംബരപൂർവം കൊണ്ടാടുവാൻ ഭക്ഷ്യനിയന്ത്രണം മൂലം സാധിച്ചില്ല.

അശോക്കുമാർ വിവാഹിതനാണ്

സിനിമാ ലോകത്തിലേക്കു വരുന്നതിനുമുമ്പ് എൻ. എസ്. കൃഷ്ണൻ നാഗർകോവിലിൽ ഒരു സോഡാക്കളർ വാടക്കാരനായിരുന്നു.

സ്വർഗ്ഗസീമയിലെ ഭാനുമതി വിവാഹിതയാണ്. അവൾ ജ്ഞാനസൗന്ദരി എന്ന തമിഴ് ചിത്രത്തിൽ അഭിനയിക്കുവാൻ പോകുന്നു.

ഹിന്ദിസിനിമാ നടിയായ നാർഗീസ് പ്രണയത്തിന്റെ പേരിൽ ആത്മഹത്യയ്ക്കു ശ്രമിച്ചു.

സ്റ്റേററു് എക്സ്പ്രസ്സ് സിഗററുമാത്രമേ ഉപയോഗിക്കു എന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന മോട്ടിലാലിനു യുദ്ധപരിതസ്ഥിതി മൂലം ആ നിർബന്ധം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു.

നേതാജിയുടെ ജീവിതത്തെ പുരസ്കരിച്ചു് മി. കെ. എം. മുൻഷി എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി അറിവു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന "ജയ് സ്വദേശി" എന്ന സിനിമാ കഥ ഇംഗ്ലീഷിലും എടുക്കുവാൻ ആലോചിക്കുന്നു.

ഒരു ചിത്രംകണ്ടാൽ കാണികൾക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങളെ റിക്കാർഡുചെയ്യുന്നിരു യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. (അതു് ഇന്ത്യയിലേക്കു കടത്തിയാൽ തമിഴ് ഡയറക്റ്ററന്മാർ പണിമുടക്കും. പ. പ്ര)

നൃത്ത വിദഗ്ധനായ രാമഗോപാൽ ഭാരതീയനൃത്തങ്ങൾ ചേർത്തു് ഒരു ചിത്രം ഹോളിവുഡിൽ നിർമ്മിക്കുവാൻ ആലോചിക്കുന്നു.

4 പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ

1. പുരോഗമനസാഹിത്യം എന്തിന്? (ഹരീന്ദ്രനാഥൻ, പോൾ, മുണ്ടശ്ശേരി, ജി, ഗുപ്തൻനായർ മുതലായവർ.)	1 10
2. അനശ്വരതയിലേയ്ക്കുള്ള ക്ഷണം. (അഹമ്മദ് അബ്ബാസ് എഴുതിയ Imvitation o immortality എന്ന നാടകത്തിന്റെ പരിഭാഷ.) വിവർത്തകൻ വി.വി വർക്കി എം.എ.	0 12 0
3. നിവേദനം. (പൊൻകുന്നം വർക്കിയുടെ 8 കഥകൾ.)	1 8 0
4. തകഴിയുടെ കഥകൾ.	1 4 0

നാഷനൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ,
കളരിക്കൽബസാർ,
കോട്ടയം.

ശ്രീമതി കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി

(4-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

പട്ടിണിയായെന്നുംവരാം അ-
ഹോ ചിലപ്പോൾ

കവുങ്ങുംതോട്ടത്തു പണിക്കർ സൂത്രത്തിൽ എണീററു് മൂക്കു് ചീററിക്കൊണ്ടു് ആരും കാണാതെ മുണ്ടിന്റെ തുമ്പുകൊണ്ടു് കണ്ണുതുടച്ചു. പിന്നെയും അവളുടെ കളകണ്ഠത്തിൽ നിന്നുള്ള ആ മോഹന നിർത്സരി അതാ—

"പുലച്ചിത്തൊനൊളികളിൽ
പുലർകാലമായിട്ടപ്പോൾ
പുലത്തുന്നദൈവത്തെയെൻ-
പുലക്കടിചിൽ."

പാട്ടുനിർത്തി കിളികോലം കുറെനേരം അവിടെത്തന്നെ നിശ്ചേഷ്ടയായിനിന്നു. സദസ്സിൽ ഒരിടത്തും ഒരനക്കവുമില്ല. ഒരു ദേവതയെ എന്നപോലെ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ആ പാവപ്പെട്ട കൃഷിവലന്മാർ അവളെത്തന്നെ നോക്കി ഇരുന്നുപോയി. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സാർ അത്ഭുതസ്തബ്ധനായിത്തീർന്നു. ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ പതുക്കെനടന്നു് കിളികോലം അവളുടെ ഇരിപ്പിടത്തിൽപോയിരുന്നു സമീപെ ഒരു പൂജാസ്ഥാനത്തിരുന്ന അഫൻനമ്പൂരി പറഞ്ഞു "സ്വനായി, ഠോ."

പിന്നീടു നടന്നതു് ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സാറിന്റെ പ്രസംഗമായിരുന്നു. കിളികോലത്തിന്റെ അത്യാനന്ദകരമായ ഗാനാലാപം നിനച്ചിരിയാതെ നൽകിയ പ്രചോദനത്താൽ അദ്ദേഹം ആവേശത്തോടുകൂടി പ്രസംഗിച്ചു. സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ ഇന്നു് നിലവിലിരിക്കുന്ന പല ദുരാചാരങ്ങളേപ്പററിയും അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചു. പല പോംവഴികളും നിർദ്ദേശിച്ചു. അക്കൂട്ടത്തിൽ മിശ്രവിവാഹത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. പൊതുവെ ആരും അത്ര ഗൌനിയ്ക്കത്തക്ക വിധത്തിലല്ല അദ്ദേഹം ആ സംഗതി പറഞ്ഞതെങ്കിലും ശ്രീമതി കിളികോലം അതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിതൂകിയില്ലേ എന്നും അതു് വളരെ അർത്ഥവത്തല്ലേ എന്നു് അവൾ സംശയിച്ചു. ഏതായാലും അന്നുമുതൽ അവളിൽ ഒരു പുതിയ വികാരം രൂഢമൂലമായിത്തീർന്നു. മേനോൻ സാറിനെ എപ്പോഴും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നു് ഒരു കൊതി, അദ്ദേഹം നോക്കുമ്പോൾ ഒരു ലജ്ജ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരാനന്ദം, പ്രത്യേകിച്ചു് ആരും കേൾക്കാതെ കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി എന്നദ്ദേഹം വിളിക്കുമ്പോൾ അവർണ്ണനീയമായ പരമാനന്ദം. മേനോൻ സാറിനെ അവൾ പലപ്പോഴും സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം അവളുടെ ശരീരത്തിൽ ആകസ്മികമായി സ്പർശിച്ചു എന്നും, അവൾ ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തി എന്നും, അദ്ദേഹം അവളെ കളിയാക്കി എന്നും മററും മററും.

അനദ്ധ്യായ ദിവസങ്ങളിൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ നീലിത്തണ്ടാത്തിയുടെ ഗൃഹത്തിനു സമീപെയുള്ള വയലിൽക്കൂടി സായാഹ്നസവാരി പോകാറുണ്ടു്. ഒന്നു രണ്ടുദിവസത്തെ സവാരിയുടെ ഫലമായി അദ്ദേഹം പല സംഗതികളും മനസ്സിലാക്കി. ചിന്നത്തു മനവക പുരയിടത്തിൽ ജോലിയ്ക്കുപോയാൽ തണ്ടാത്തി ഇരുട്ടിയതിനുശേഷമേ വരികയുള്ളു എന്നും, അമ്മയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോരുന്നതിനു് മകൻ ഗോപാലൻ പതിവായി മനയ്ക്കലെ പടിവരെ പോകാറുണ്ടെന്നും, ആ സമയം കിളികോലം തനിച്ചിരുന്നു് പുസ്തകവായനയാണെന്നും മററും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു. കേവലം വിജനമായ ഒരു സ്ഥലത്തുവച്ചു് ആദ്യമായിട്ടു് ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സാറിനെ തനിച്ചുകണ്ടപ്പോൾ കിളികോലം വല്ലാതൊന്നു് അമ്പരന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹപുരസ്സരമായ പെരുമാററം അവൾക്കു് ധൈര്യം നൽകി, അദ്ദേഹവുമായി സ്വാതന്ത്ര്യമായി സംസാരിക്കാൻ.

ആഴ്ചകൾ രണ്ടുമൂന്നു് പിന്നേയും കഴിഞ്ഞു. കുറച്ചുദിവസങ്ങളായി കിളികോലവും ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാറുമായുള്ള പെരുമാററത്തിൽ ഒരു പന്തിയില്ലായ്ക കാണുന്നുണ്ടു്. അവളെ കുട്ടികൾകേൾക്കെത്തന്നെ ഉറക്കെ ശകാരിക്കും. അവൾ മൌനമായിനിന്നു് അതു കേൾക്കും. അവളുടെ മുഖത്തു് അടക്കാൻപാടില്ലാത്ത സങ്കടവും നൈരാശ്യവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഓരോദിവസംചെല്ലുന്തോറും അവർ തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച കൂടിക്കൂടി വന്നു. വല്ലവിധത്തിലും കൈമ്മൾസാർവന്നു് ചാർജ്ജെടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ എന്നവൾ ആഗ്രഹിച്ചു കിളികോലം വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ അത്ര നല്ലവളല്ലെന്നും മററും അദ്ദേഹം ചിലരോടൊക്കെ സൂചിപ്പിച്ചതായി നീലിത്തണ്ടാത്തി പറഞ്ഞു് അവളറിഞ്ഞു. തണ്ടാത്തിയുടെ മകൻ ഗോപാലൻ ഒരു ചട്ടമ്പിയാണെന്നു് മേനോൻസാർ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതുകാരണം അവക്കു് അദ്ദേഹത്തോടു് നല്ല രസമില്ല എന്നു് അവൾ ഓക്കാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാററം കൂടുതൽകൂടുതൽ പരുഷമായിവന്നപ്പോൾ ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹം തന്നെപ്പററി വല്ല അപവാദവും പറഞ്ഞു പരത്തുന്നുണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നവൾ പരമാർത്ഥത്തിൽ വിചാരിച്ചു. ഏതായാലും അസുഖകരമായ ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അധികനാൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനു് അവൾക്കു സംഗതിയായില്ല. ഒരുദിവസം അപ്രതീക്ഷിതമായി ഇൻസ്പെക്ടർ ആഫീസിൽനിന്നും ഒരുത്തരവുവന്നു. ഒരു പ്രത്യേകകേസായിപരിഗണിച്ചു് ശ്രീമതി കിളികോലത്തിനെ ഇൻസ്പെക്ററർ ആഫീസിൽ ഇരുപത്തഞ്ചുമുതൽ മുപ്പതുരൂപാവരെയുള്ള ശമ്പളക്രമത്തിൽ ക്ലാർക്കായിട്ടു് നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു്. ഉത്തരവു വായിച്ചപ്പോൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാറിനു് ഒരു വല്ലായ്കയുണ്ടായി എന്നു് പറയാതെ തരമില്ല. എന്തുകൊണ്ടും കിളികോലവുമായി രമ്യതപ്പെട്ടു് പിരിയുന്നതുതന്നെ ഉത്തമമെന്നു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഒന്നാമതു് അവളൊരു മേലാഫീസിലേയ്ക്കു് പോകുന്നു. രണ്ടാമതു് കറമ്പിയെങ്കിലും അവളൊരു സുന്ദരി. ഇതൊന്നും പോരെങ്കിൽ പുതിയ ഇൻസ്പെക്ടറദ്ദേഹം തീരെച്ചെറുപ്പം.

അങ്ങനെ ശ്രീമതി കിളികോലം കഞ്ഞിത്തോട്ടത്തിൽനിന്നു് യാത്രയായി. രാമേശ്വരത്തേയ്ക്കുപോയ പഴയ ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാർ ഭക്തിവദ്ധിച്ചു് പെൻഷ്യനു് പ്രാരംഭമായ അവധിയ്ക്കപേക്ഷിച്ചതിനാൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ കഞ്ഞിത്തോട്ടംസ്ക്കൂളിൽതന്നെ തുടരേണ്ടതായിവന്നു.

കിളികോലംപോയിട്ടു് ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞു. ഉൽസവം കഴിഞ്ഞ ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങളിലെന്നപോലെ ഒരുദിവസം അദ്ദേഹം തനിച്ചു് പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. തൽസമയം അഞ്ചൽമാൻ കുറുപ്പു് വിയത്തുതളർന്നു വരുന്നതു് കണ്ടു് ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാർ ചോദിച്ചു. "എന്താ കുറുപ്പുചേട്ടാ എഴുത്തുവല്ലതുമുണ്ടോ"

"ഉണ്ടേ, ഉണ്ടു്. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ നടപ്പെല്ലാം നടന്നു് ഇത്രടം വരുമോ. ഞങ്ങളുടെ പുതിയ ഇൻസ്പെക്ടർ യജമാനനു് അന്നന്നു് ഡെലിവറി നടത്തണമെന്നു് വലിയ നിർബന്ധമാണു്."

മേൽവിലാസം കണ്ടപ്പോഴേ ഹെഡ്മാസ്റ്റർസാറിനു് മനസ്സിലായി എഴുത്താരുടേതാണെന്നു്. കുറുപ്പിനെ വേഗം യാത്രയാക്കിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മുറിയ്ക്കുള്ളിൽ ചെന്നിരുന്നു് കവർപൊട്ടിച്ചു് ഇപ്രകാരം വായിച്ചു.

ശ്രീ.

27-5-121.

മഹാത്മൻ.

അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ കത്തുകാണുമ്പോൾ അങ്ങു് അത്ഭുതപ്പെട്ടേക്കാം. ഈ കത്തെഴുതുന്നതു് എന്തിനെന്നു് എനിയ്ക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല. ഞാൻ ഒരു അവിവേകിയായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. എന്തുമാകട്ടെ, എന്റെ ഉള്ളിലുള്ള വിചാരങ്ങൾ അതേപടി അങ്ങയെ അറിയിയ്ക്കുക എന്നതു് എന്റെ വെറും ഒരു കർത്തവ്യമാണെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിൽ ആരും ആരേയും സ്നേഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിൽ ഞാൻ അങ്ങയെസ്നേഹിച്ചു. ആ സ്നേഹത്തിനു് ഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുമെന്നു് ഞാൻ വ്യഥാമോഹിച്ചുപോയി, ഞാൻ ഒരു മഠയിയായതുകൊണ്ടു്. അഭിജാതനായ അങ്ങു് എന്നെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളുമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കത്തക്കവണ്ണം, പ്രതീക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണം, ഞാൻ പരമവിഡ്ഢിയായിപ്പോയി. പക്ഷെ അങ്ങയുടെ പൊതുവിലുള്ള അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളാണു് എന്നെ തെററിദ്ധരിപ്പിച്ചതു്. എന്തുമാകട്ടെ അങ്ങു ഓക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും ആ ദിവസം. തിരുനാളിന്റെ പിറേറദിവസം അങ്ങു് എന്റെ കയ്യിൽ ആദ്യമായി സ്പർശിച്ചതു്, പരമാർത്ഥം പറയാമല്ലൊ. ഞാൻ അപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗസുഖം അനുഭവിച്ചു. ഞാൻ കേവലം അശക്തയായിപ്പോയി. അങ്ങു് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു, ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ അങ്ങയുടെ കൈകളിൽ ഞാൻ കിടന്നു. അങ്ങു് എന്നെ ചുംബിച്ചു. തടസ്സമൊന്നും പറയാതെ വിഗതപ്രാണയെന്നവണ്ണം ഞാൻ കിടന്നു. പ്രാണനാഥാ എന്നു ഞാൻ മന്ത്രിച്ചു. ആത്മാർത്ഥിയോടുകൂടി അങ്ങയുടെ കണ്ണുകളിൽ ഞാൻ നോക്കി. അങ്ങെന്നെ നിർബന്ധിച്ചു. ഞാൻ തീരെ അടി പെട്ടുപോകുമായിരുന്നു. പക്ഷെ സ്ഥാനമാനങ്ങളോ കുലമഹിമയോ ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും ഈ പാവപ്പെട്ട പുലയികൾക്കു് പ്രാണധനമായിട്ടു് ഒന്നുണ്ടു്—ഞങ്ങളുടെ ചാരിത്ര്യം. അതും ഞാനന്നു ബലി നൽകുമായിരുന്നു. അങ്ങു് ഒരു വാക്കു് പറഞ്ഞുപോയിരുന്നെങ്കിൽ—എന്നെ ഒരൊററ വാക്കു പറഞ്ഞുപോയിരുന്നെങ്കിൽ. അതിനു പകരം അങ്ങയുടെ മുഖത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു് പരിഹാസത്തിന്റെ നിഴലാട്ടമായിരുന്നു. "അത്രേയുള്ളോ ആഗ്രഹം" എന്നു് അങ്ങു് ചോദിച്ചു. ആ ചോദ്യത്തിന്റെ നൊമ്പരം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു് ഇനിയും മാറിയിട്ടില്ല. 'എന്നിട്ടും ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിച്ചു. ഇപ്പോഴും സ്നേഹിക്കുന്നു. ആദ്യമേതന്നെ ഞാൻ അങ്ങയെ അതുകണ്ടു സ്നേഹിച്ചു. ഞാൻ ജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചിട്ടേയുള്ളു. എന്തെല്ലാം അനുഭവിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നാരറിഞ്ഞു. ഞാൻമൂലം അങ്ങേയ്ക്കെന്തെങ്കിലും മനഃക്ലേശമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ദയവുചെയ്തു് എനിക്കുമാപ്പുതരണം.

എന്നു് വിനീത വിധേയ
"കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി"

രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു, കിളികോലം ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനു ശേഷം കവിണിത്തുമ്പിനാൽ മുഖം തുടച്ചു, കൊണ്ടു ആഫീ

അടുത്ത ലക്കത്തിൽ

ആഭാപാരം

ശ്രീ: ചങ്ങമ്പുഴയുടെ
ഏകാങ്ക-നാടകം.

ചിത്രഭാനുനമ്പൂതിരിപ്പാട്

ജംബുൾ

റഷ്യയിലെ ഒരു കവിശ്രേഷ്ഠൻ

സാർമാരുടേയും ബായിയുടേയും കീഴിൽ കസാക്ക് ജനതയ്ക്കനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ദുരവസ്ഥകളേയും അവയ്ക്കെതിരായി അവിടത്തുകാർ നടത്തിയ സുധീര സമരങ്ങളേയും പററി ജംബുൾ പാടി. ലളിതമെങ്കിലും അതിമനോഹരമായ തന്റെ ഗാനങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുന്നു. എന്തിനെപ്പററി? നിരവധി നൂററാണ്ടുകളായി നരക ജീവിതം നയിക്കുന്ന മനുഷ്യ സമുദായം സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സുഖ സംപൂർണ്ണവും സ്വർഗ്ഗീയ സുന്ദരവുമായ ലോകത്തെപ്പററി. അവിടെ ദേശീയ ശത്രുതയും മത്സരവുമില്ല. അവിടെ ആർ പണിയെടുക്കുന്നുവോ അവൻ ബഹുമാന്യനാണ്. അവിടെ ഒരു വ്യക്തിയെ അളക്കുന്നതു് അവൻ കീഴടക്കി വച്ചിട്ടുള്ള പണം കൊണ്ടോ മൃഗീയ ശക്തികൊണ്ടോ അല്ല, ബുദ്ധി കൊണ്ടും കഴിവുകൊണ്ടുമാണ്.

നൂറു വയസ്സു തികയുന്നതിന്റെ എട്ടുമാസം മുൻപു മാത്രമാണ് ജംബുളിനെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മീയവും ക്രിയാത്മകവുമായ കഴിവുകളുടെ പരിപൂർണ്ണ പുഷ്പിത ദശയിൽ, മരണം കൊണ്ടുപോയതു്. പക്ഷെ, സോവിയററു യൂണിയനിലെ ഓരോ മുക്കിലും മൂലയിലും ഇന്നും അദ്ദേഹം പാടുന്നതായി നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കാൻ കഴിയും. അല്ലെങ്കിൽ മഹാന്മാർ മരിക്കാറില്ലല്ലോ.

ജംബുളിനെ ആധുനിക ഹോമർ എന്നു് അഭിസംബോധനം ചെയ്യുന്നതിൽ അതിശയോക്തി തീരെയില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ മഹാ കവിയായിരുന്നു. ഒരു നല്ല ഗായകനും, ഗായക രചയിതാവുമായിരുന്നു. തന്റെ ജനതയുടെ പുഷ്ടിമത്തായ പുരാതന കാവ്യസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരു പൗരസ്ത്യ വിദഗ്ദ്ധനായ ചരിത്ര പണ്ഡിതനെന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം വിഖ്യാതനായിരുന്നു. അനേകം നൂററാണ്ടുകളായി അനേകം ജനവിഭാഗങ്ങളിലായി, പരന്നു കിടക്കുന്ന മാനവസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ ഒരു സംഭരിത സ്വരൂപമായിരുന്നു ജംബുൾ.

ജംബുളിന്റെ ജീവിതത്തിൽ എഴുപതു കൊല്ലവും സാറിസ്റ്റ് റഷ്യയിലായിരുന്നു ചിലവഴിക്കപ്പെട്ടതു്. ദ്വേഷവും ദുഃഖവും നിറഞ്ഞ ഗാനങ്ങളിലൂടെ ബായിയുടേയും സാറിസ്റ്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥ വർഗ്ഗത്തിന്റേയും അക്രമങ്ങളുടെ നഗ്നരൂപം പുറത്തു കാണിച്ചതോടൊപ്പം അദ്ദേഹം അവയിൽ നിന്നു വിമുക്തി നേടി സമൃദ്ധിയും സമത്വവും അനുഭവിക്കുന്ന സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള പന്ഥാവും കാണിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തു.

ജംബുൾ ദരിദ്രനെങ്കിലും സ്വാഭിമാനായിരുന്നു. സാറിസ്റ്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ബായിയും അദ്ദേഹത്തെ വെറുത്തു. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യദാഹം തുള്ളിതുളുമ്പുന്ന വാക്കുകളെ ഭയപ്പെട്ടതിനാൽ അവർ ആ മഹാ കവിയെ പാടുവാൻ അനുവദിക്കാതിരുന്നു. കോഴ കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ കീഴടക്കുവാൻ നോക്കി. പക്ഷേ, ഒരു ജനകീയ കവിയെയുണ്ടോ പണത്തിന്റെ പകിട്ടു വശീകരിക്കുന്നു!

എഴുപതു വയസ്സായപ്പോഴേയ്ക്കും ദുർഘട പൂർണ്ണമായ ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ ഊററിക്കുടിച്ചിരുന്നു. "എനിക്കു തീരെ സുഖമില്ല," അദ്ദേഹം തന്റെ ആത്മകഥയിൽ എഴുതി. "പ്രായവും പട്ടിണിയും എന്നെ ഒരു വയസ്സൻ പരുന്തിനെപ്പോലെ കൃശനാക്കി. എന്റെ കണ്ണുകളുടെ പ്രകാശം കെട്ടു; ശബ്ദം നേരിയതായി. വീണയ്ക്കു പകരം വടിയാണ് ഇന്നേന്തുന്നതു്. ഒരു കാലത്തു ഞാൻ ആ വിശാലമായ പുൽപ്രദേശത്തു അലഞ്ഞു നടന്നിരുന്നു. ഇന്നു ഞാൻ ഈ ഇടുങ്ങിയ കിടക്കമേൽ അനങ്ങാതെ കിടക്കണം. എന്റെ ജീവിതം ജീർണ്ണിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എനിക്കു പാടുവാൻ കെൽപില്ല."

ജംബുൾ സാറിസ്റ്റ് അടിമത്തത്തിൻ കീഴിലുള്ള കസാക്ക് ജനതയെപ്പോലെ ക്ഷയിക്കാൻ തുടങ്ങി.

1917 ലെ ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന്റെ വെളിച്ചം കസാക്ക് ജനതയേയും ജംബുളിനേയും പുനർജ്ജീവിപ്പിച്ചു. അനവധി കാലമായി ജംബുൾ യാതൊന്നിനെപ്പററി സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നുവോ, യാതൊന്നിനെപ്പററി പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നുവോ ആ നവ യുഗം പിറന്നു.

ജംബുൾ എഴുതി; "ഒരു പുതിയ ജീവൻ കിട്ടിയതായി എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ഞാൻ എന്റെ കിടക്കയിൽ നിന്നെണീററു്, കയ്യിലെ വടി വലിച്ചെറിഞ്ഞു് വീണ്ടും വീണയെടുത്തു. വീണ്ടും എന്റെ കണ്ണുകൾക്കു കാഴ്ചകിട്ടി; അവ പ്രകാശിച്ചു. എന്റെ ശബ്ദവും ശക്തിയും എനിക്കു തിരിച്ചു കിട്ടി. വീണ്ടും യുവത്വം ലഭിച്ചതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ പൊട്ടിപ്പാടാൻ തുടങ്ങി ചുററുമൊന്നു കണ്ണോടിച്ചപ്പോൾ, ആ പഴയ പുൽപ്പരപ്പിനു് എനിക്കു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ പുതിയ ജീവിതത്തെ പുല്കിക്കൊണ്ടു് ഗ്രാമം തോറും ഞാൻ നടന്നു. മറെറല്ലാ കാലത്തുമെന്നപോലെ ഞാൻ എന്റെ ജനങ്ങളുടെ ഒഴുക്കിൽ നീന്തിത്തുടിച്ചു. ഒരു പുതിയ കസാക്കിസ്ഥാന്റെ,— ദാരിദ്ര്യം മൂലം വിഷമത അനുഭവിക്കുന്ന അനേകായിരം തലമുറകൾ പുലർത്തിപ്പോന്ന ആശകളുടെ—എല്ലാ മഹാ കവികളും പുകഴ്ത്തിപ്പാടിയ ആ രാജ്യത്തിന്റെ—പിറവി ഞാൻ കണ്ടു. 25 വയസ്സായ ഒരു യുവാവിനെപ്പോലെ വീറും വികാരവും നിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ ഞാൻ പാടാൻ തുടങ്ങി."

ഉയർത്തെഴുന്നേററ ഒരു ജനതയുടെ ഉജ്ജ്വലരൂപമായ ജംബുളിനെപ്പററിയുള്ള ഈ ചിത്രം എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു!

ഇന്നലെ വരെ അടിമയായി കഴിഞ്ഞു് ഇന്നു് സ്വന്തം നാടിന്റെ അധിപനും സ്വന്തം ജീവിതത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവുമായിത്തീർന്ന മനുഷ്യന്റെ സന്തോഷത്തെപ്പററി അദ്ദേഹം പാടി. സോവിയററ് യൂണിയനിലെ വിവിധ ജനതകൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തേയും സാഹോദര്യത്തേയും പററി അദ്ദേഹം പാടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാ സമാഹാരങ്ങൾ സോവിയററു യൂണിയനിലെ എല്ലാ ഭാഷകളിലും അനേകായിരം കോപ്പികൾ വിററഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ജംബുളിനു വാർദ്ധക്യം വല്ലാതെ പിടികൂടിയ കാലത്താണ്, 1942 ൽ, സോവിയററു യൂണിയന്റെ പടിഞ്ഞാറൻ അതിർത്തികളിൽ തോക്കുകൾ ഇരമ്പാൻ തുടങ്ങിയതു്. യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട അന്നേ ദിവസം തന്നെ അദ്ദേഹം ഫാസിസത്തിന്നെതിരായ ഭീകര സമരത്തിൽ ജനങ്ങളെയാകെ ആവേശം കൊള്ളിപ്പിക്കുന്ന കവികളുടെ മുന്നണിയിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു. ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമായ ലെനിൻഗ്രാഡ് സമരത്തിൽ ജംബുളിന്റെ "ലെനിൻഗ്രാഡ് താരേ, എന്റെ കുട്ടികളേ" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഗാനവും പാടിക്കൊണ്ടാണ് സോവിയററു ഭടന്മാർ സമരം ചെയ്തതു്. മോസ്ക്കോവിനു സമർപ്പിതമായ ഒരു ഗാനത്തിൽ കസാക്ക് ഭടന്മാർ മസ്ക്കോവൈററു ഭടന്മാരുമൊത്തു് തോളോടു തോൾ ചേർന്നു്, നടത്തിയ ഭഗീരഥ കൃത്യങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹം പാടുന്നുണ്ടു്.

സിലേയ്ക്കു കയറിപ്പോകുമ്പോൾ അഞ്ചൽമാൻ പപ്പുള്ള അമ്മാവൻ പുറകിൽ നിന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—ദാ, പിള്ളേ ഒരെഴുത്തു്" എഴുത്തു കൈയിൽ വാങ്ങി. മേൽവിലാസംഎഴുതിയിരുന്ന കൈയ്യക്ഷരം കണ്ടപ്പോൾ അവൾ പരിഭ്രാന്തയായി. അവളുടെ വെപ്രാളം കണ്ടു് പപ്പുള്ള അമ്മാവൻ പുഞ്ചിരിതൂകി. ഇതുപോലെ എത്ര നാടകങ്ങൾ അയാൾ കണ്ടിരിക്കുന്നു. "പടിക്കാനൊന്നുമില്ല പിള്ളേ. എല്ലാം ശുഭമായി വരും. എന്നു പറഞ്ഞു. കിളിക്കോലം കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു് "അമ്മാവൻ നല്ലകൂട്ടത്തിലാ" എന്നു് വിചാരിച്ചു. സമയം കളയാതെ അകത്തു പോയി കത്തെടുത്തു് ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി വായിച്ചു.

കഞ്ഞിത്തോട്ടം
2–6–121

പ്രിയസോദരി,

സദയം അയച്ച എഴുത്തുകിട്ടി. വളരെ നന്ദി പറയുന്നു. എനിക്കും പലകാര്യങ്ങൾ സോദരിയെ അറിയിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടോ ഞാൻ അതിനു് ഒരുമ്പെട്ടില്ല, ഞാൻ നൈസർഗ്ഗികമായി നിങ്ങളുടെ സൌന്ദര്യത്തിനു് ഒരു നിമിഷത്തേക്കു് അടിമപ്പെട്ടു്, എന്നെത്തന്നെ മറന്നു് അവിവേകമായി പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. ആ തെററിനുള്ള ശിക്ഷ അനുഭവിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. ഒരു നിമിഷത്തേയ്ക്കാണെങ്കിലും ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യരുതാത്തതായിരുന്നു. പക്ഷെ എന്തുചെയ്യാം. ഇനിയും പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ല. ഒരു കാര്യംകൂടി പറയാനുണ്ടു്, ഞാൻ വിവാഹിതനാണ്, രണ്ടു കുട്ടികളുമുണ്ടു്. നന്നെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ, എനിക്കു ശരിയായ അറിവു് ഉണ്ടാകുന്നതിനു ഒക്കെ വളരെ മുമ്പു്, പ്രേമം എന്തെന്നറിയാതെ ഞാൻ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അവൾ എന്റെ മുറപ്പെണ്ണായിരുന്നു, എന്നോടു വളരെ സ്നേഹമുള്ള കുട്ടി, പക്ഷെ സത്യം പറയാമല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഒരു ബന്ധനം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ വിവാഹം ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് വെറും സത്യം മാത്രമാണ്. ഒരു ഭാര്യയേയും രണ്ടു കുട്ടികളേയും ഉപേക്ഷിച്ചുംവെച്ചു് നിങ്ങളെ വിവാഹം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതു് നിങ്ങൾ തന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല എന്നെനിക്കറിയാം. ഏതായാലും എന്റെ പേരിൽ ഒരു വലിയ തെററുണ്ടു്. ഞാൻ വാവാഹിതനാണെന്നു് നിങ്ങളെ നേരത്തെ അറിയിക്കേണ്ടതായിരുന്നു: അതിനുള്ള ആവശ്യമോ, അവസരമോ ഔചിത്യമോ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായില്ല. അവസരം വന്നപ്പോൾ നിങ്ങളോടുള്ള അതിരുകടന്ന അഭിനിവേശത്താൽ ഞാൻ ഭീരുവായും തീർന്നു. ഈ അയോഗ്യനായ എന്നെ വിസ്മരിച്ചുകളയുക.

എന്നു് ശങ്കുണ്ണി

അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ ഈ പരമാർത്ഥങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി കിളിക്കോലം ഒന്നു നെടുവീർപ്പെട്ടു.

റിപ്പോർട്ടുകൾ

ഒരു രാജ്യത്തിലെ തൊഴിലാളികളുടെ പ്രാധാന്യവും, അവരുടെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ട് രാജ്യത്തിനുണ്ടാകുന്ന ഉൽകർഷവും പത്രാധിപസമിതിക്ക് വ്യക്തമായി ബോധമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് "തൊഴിലാളിലോകം" എന്ന ഒരു പംക്തി "പ്രസന്നകേരളത്തിൽ" തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. തൊഴിലാളിപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പററിയുള്ള വർത്തമാനങ്ങളും, വിമർശനങ്ങളുമാണ് ഈ പംക്തിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുക. അഖിലേന്ത്യനും സാർവലൌകികവുമായ തൊഴിലാളി പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് അതിൽ സ്ഥാനമുണ്ടെങ്കിലും കേരളത്തിലെ വർത്തമാനത്തിനാണ് പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകുന്നത്. പക്ഷെ ഇതിന്റെ വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ശരിയായ തൊഴിലാളിപ്രവർത്തനം നടക്കുന്ന കേരളത്തിൽനിന്നു കൃത്യമായി റിപ്പോർട്ടുകൾ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നതാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ മിക്ക തൊഴിലാളിപ്രവർത്തകന്മാരോടും കത്തുമൂലവും, നേരിട്ടും, റിപ്പോർട്ടുകൾ അയയ്ക്കുവാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ കൃത്യമായി ഇവിടെ റിപ്പോർട്ടുകൾ കിട്ടുന്നില്ല. കൃത്യാന്തരബാഹുല്യംകൊണ്ട് അതിനു സമയം കിട്ടിയില്ല എന്നു് ഒഴികഴിവ് പറയുന്നവരുണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഒരു തൊഴിലാളിപ്രവർത്തകനിൽനിന്ന് അത്തരമൊരുസമാധാനം, തൊഴിലാളിപ്രവർത്തനമെന്തെന്നറിവുള്ളവരാരും സ്വീ

ജംബുൾ ഗാനം കൊണ്ടുമാത്രമല്ല സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡുകാരെ ആവേശം കൊള്ളിപ്പിച്ചത്. തന്റെ മകനെ അദ്ദേഹം സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡിനെ സംരക്ഷിക്കാൻ അയയ്ക്കുകകൂടി ചെയ്തു. പോർക്കളത്തിൽ വച്ച് മകൻ വീരമരണമടഞ്ഞപ്പോൾ, അദ്ദേഹം കണ്ണുനീർവാർക്കുകയല്ല, തന്റെ മകനെപ്പററി ആവേശം തുളുമ്പുന്ന ഒരു ഗാനം പാടാൻ വീണയെടുക്കുകയാണുണ്ടായത്.

സോവിയററു ജനതകളോടൊപ്പം അദ്ദേഹം 1945 മെയ് 9–ാംനു വിജയ ദിനം കൊണ്ടാടി. തന്റെ ജനതയെ ആവുംവിധം സേവിച്ചുവെന്ന ചിന്തയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന സംതൃപ്തിയോടെ അദ്ദേഹം ശാന്തമായി മൃത്യുവെ പുൽകി. അനവധി കാലം അടിമത്തത്തിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഒരു സാധാരണക്കാരനായ തന്നെ മഹത്തായ സോവിയററു് യൂണിയനിലെ വിവിധജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ആരാധനാപാത്രമായ ഒരു മഹാ കവിയാക്കിയ സോവിയററിനോടുള്ള കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു ജംബുളിന്റെ അവസാന വാക്കുകൾ.

തൊഴിലാളിലോകം

കരിക്കുകയില്ല. അവർ ചെയ്യുന്നരാജ്യസേവനപരമായ പ്രവൃത്തിയുടെ പ്രാധാന്യം അവർക്കുതന്നെ അറിയാമെങ്കിൽ ഇനിയെങ്കിലും ക്രമമായി റിപ്പോർട്ടുകൾ അയയ്ക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. എല്ലാറിപ്പോർട്ടുകൾക്കും സ്ഥലം ഉണ്ടായില്ലെന്നിരുന്നാലും ഒരു പേജിൽ കുറയാതെ വിവരങ്ങൾ ചേർക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. തൊഴിലാളിപ്രവർത്തകന്മാർ ഇതു ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നാശിക്കുന്നു.

പത്രാധികർ

മാച്ച്ഫാക്ടറി വർക്കേഴ്സ് യൂണിയന്റെ പ്രസ്താവന

വഞ്ചിനാട്ട് മാച്ച് ഫാക്ടറിയിലെ തൊഴിലാളിസംഘടനയുടെ അദ്ധ്യക്ഷന്റെയും കാര്യദർശിയുടെയും പേരുവച്ച് അടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ദീർഘമായ പ്രസ്താവന ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. യൂണിയൻ പ്രസിഡണ്ടിനോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നതാഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഇനിയും നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്ന് അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

1. 1946 ഏപ്രിൽ 1–ാംനു മുതൽ എല്ലാ തൊഴിലാളികൾക്കും തുല്യമായ കൂലിക്കൂടുതൽ. 2. ഫീസ്‌വർക്കുകാർക്കു മുടങ്ങാതെ ജോലി. 3. എല്ലാവർക്കും ശരിയായ വൈദ്യസഹായം. 4. മുസ്ലിംതൊഴിലാളികൾക്കു വെള്ളിയാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്ക് അരമണിക്കൂർ ശമ്പളത്തോടുകൂടിയ ലീവ്. 5. കെമിക്കൽ സെക്ഷൻകാർക്കു കമ്പനിവക വസ്ത്രവും സോപ്പും. 6. വർക്കിംഗ്ഷെഡിലെ ചൂടു കുറയ്ക്കാനുള്ള ഏർപ്പാട്. 7. സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും വെയിററിംഗ് ഷെഡ്ഡുകൾ 8. പ്രോവിഡണ്ടുഫണ്ട്.

1121 മേടം 20-ാം തീയതി കൂടിയ യൂണിയൻ മാനേജിംഗ് കമ്മററിയോഗത്തിൽ താഴെക്കാണുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ ഗാഢമായ പര്യാലോചനയ്ക്കുശേഷം സർവസമ്മതമായി. പാസ്സാക്കി.

1. സ്ത്രീ തൊഴിലാളികളോടു ഫാക്ടറി ക്ളാർക്കുചെയ്ത അക്രമത്തെ സംബന്ധിച്ചു പെരുമ്പാവൂർ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ചെയ്യുന്ന തീരുമാനം തൊഴിലാളികൾ സ്വീകരിക്കണം. എന്നാൽ അവരുടെ കാര്യം പറയുന്നതിനു പ്രധിസന്ധികൾപ്പെടെയുള്ള യൂണിയൻ പ്രതിനിധികളെക്കൂടി കമ്പനിയിലേക്കുവിളിപ്പിക്കണം.

2. സഖാവ് ഇബ്രാഹിമിനെ ഉടനെ തിരിയെ ആ ജോലിയിൽത്തന്നെ പ്രവേശിപ്പിക്കണം. അതിനു സമ്മതമില്ലെങ്കിൽ ഈ കാര്യം ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനെ മാനേജർ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തണം. ഇതിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നു് വേഗത്തിൽ ചെയ്യാത്തപക്ഷം ഉടനെ പണിമുടക്കുനോട്ടീസ് കൊടുക്കണം.

3. സാമാനങ്ങളുടെ വില ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽപോലും കൂലിക്കൂടുതൽ മുതലായ അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങളൊന്നും സാധിച്ചുതരാത്തതിനാൽ പണിമുടക്കുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു് ഈ കമ്മററിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിലേക്കുള്ള നോട്ടീസ് ഉടനെ മാനേജർക്കു കൊടുക്കണം.

4. പണിമുടക്കം മററും വിജയകരമായി നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടി ഇബ്രാഹിംഫണ്ട് എന്ന പേരിൽ ഒരു സ്പെഷ്യൽ ഫണ്ട് തുടങ്ങണമെന്നു് അതിലേക്ക് ഓരോ തൊഴിലാളിയും ഒരു ദിവസത്തെ കൂലി സംഭാവന ചെയ്യണം. 5. എല്ലാ തൊഴിലാളികളും മേടമാസത്തിലെ വരിസംഖ്യ 30-ാംനുക്കകം കൊടുക്കണം.

തുറമുഖത്തൊഴിലാളികൾ പണിമുടക്കും
ഗവർമ്മെന്റിനു നോട്ടീസ്

വിശാഖപട്ടണം; മേ 14,

സ്ഥലം തുറമുഖതൊഴിലാളി യൂണിയൻ്റെ സ: കുററക്കാരനാണെന്നു് ഏതെങ്കിലും ഒരുമാസം ഒരുപണിമുടക്കു നടത്താൻ തീരുമാനിക്കയും വിവരത്തിനു് ഗവർമ്മെന്റിനു് നോട്ടീസ് കൊടുക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു,

പബ്ലിക്ക് വർക്ക്സ് മന്ത്രി മി. ഭക്തവൽസലം ഒരു പ്രസ്സ് കാൺഫറൻസിൽവച്ചു ഇക്കാര്യം വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതികളിൽ പണിമുടക്കരുതെന്നു് മി. ഭക്തവൽസലം തൊഴിലാളികളോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു, തൊഴിലാളികളുടെ സങ്കടങ്ങളെപ്പററി അന്വേഷിച്ചറിയാൻ കുറെ താമസമുണ്ടാകുമെന്നും അക്കാര്യം സഹതാപപൂർവം വീക്ഷിക്കുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു (ഏ, പി)

(എ. ഡി, കാട്ടൺമില്ലിൽതൊഴിൽ കുഴപ്പം)

കൊല്ലം

പഞ്ഞിയുടെ കുറവ്, തുണിയുടെ വിലക്കുറവ് മുതലായ അസൌകര്യങ്ങളെ പരിഗണിച്ചു 14 ദിവസത്തിനുശേഷം മില്ലിൽ മുഴുവൻ ജോലി നടത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാ എന്നു കാണിച്ചു് ഒരു നോട്ടീസ് എ. ഡി. കാട്ടൺമിൽ മാനേജ്മെന്റ് യൂണിയൻ അധികൃതന്മാർക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു,

25-9-121-ൽ കൂടിയ കമ്പനിയിലെ. ടെക്സ്റ്റയിൽ യൂണിയൻ മാനേജിംഗ് കമ്മററി പ്രസ്തുത കമ്മററിയിലെ തൊഴിലാളികളുടെ അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങൾ അറിയിച്ചുകൊണ്ടു മാനേജുമെൻറിനു നൽകിയിരുന്ന നോട്ടീസിൽ ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ഉടനടി പരിഹരിക്കാത്തപക്ഷം 14 ദിവസത്തിനകം പണിമുടക്കുന്നതാണെന്നു് അറിയിച്ചിരുന്നത്, ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്,

മേടം 26

ഇലക്ട്രിക്കൽ തൊഴിലാളികളും മാനേജുമെന്റുമായുള്ള തൊഴിൽതർക്കം ഡിസ്ട്രിക്ട് മജിസ്ട്രേട്ട് മി. രാമൻ എസ്. മേനോന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ തീർക്കുവാൻ വച്ചിരുന്നല്ലോ. അഡ്ജുഡിക്കേഷൻ അടുത്ത ചൊവ്വാഴ്ച (മേടം 31) നിയമസഭാമന്ദിരത്തിൽവച്ചു കൂടുന്നതാണ്

ആലപ്പുഴ

ചെത്തുതൊഴിലാളി യൂണിയൻ വാർഷികം

മേടം, 30,

തി, ചെ: തൊ: യൂ - ന്റെ വാർഷികയോഗം 29-1-121-പറവൂർ പൂന്തോട്ടം തീയേററിൽ വച്ചു സ്ഥിരം പ്രസിഡന്റിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലാരംഭിച്ചു. റിപ്പോർട്ടംഗീകരിച്ചതിനുശേഷം അടുത്തകൊല്ലത്തെ പ്രസിഡൻറായി സഖാവു പി. കെ. പത്മനാഭനേയും, ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി സഖാവ് പി. കെ. കരുണാകരനെയും തെരഞ്ഞെടുത്തു.

പൊതു സമ്മേളനം.

ഉച്ചക്കുശേഷം സഖാവു ററി. വി തോമസ് ബി.എ.ബി.എൽ ന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ പൊതു സമ്മേളനം ആരംഭിച്ചു. സ: പി. എൻ കേശവൻ സമ്മേളനം ഉൽഘാടനംചെയ്തു. ക്ഷേമകാര്യം ചെത്തുതൊഴിലാളികളുടെ അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങൾ മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രമേയങ്ങൾ പാസാക്കിയതിനുശേഷം കലാപരിപാടികളോടുകൂടെ സമ്മേളനം പര്യവസാനിച്ചു. യോഗസ്ഥലത്ത് ഉച്ചഭാഷിണിയുമേർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

എംപയർ കയർ വർക്ക്സ് തൊഴിലാളി യൂണിയന്റെ ഒരുയോഗം ഈ മാസം 25-ാം തീയതി ബുധനാഴ്ച വൈകുന്നേരം വായനശാലയിൽ വച്ചു മി. വി. എൽ. തോമസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി. വായനശാലയുടെ നിയമാവലി വായിച്ചു പാസാക്കുകയും മി. ററി. കെ. പുരുഷോത്തമൻ പ്രസിഡണ്ടായും മി.കെ. കെ. രാഘവൻ സെക്രട്ടറിയായും മി. സി. വി. വിശ്വംഭരൻ ഖജാൻജിയായും മററു് എട്ടു കമ്മററിമെമ്പറന്മാരെയുൾപ്പെടെ ഒരു ഭരണസമിതിയെ തെരഞ്ഞെടുത്തു.

Reg. No. T. 66.

Prasannakeralam

License No. 39[illegible]
Dated 15-6-1939.

(ഒന്നാംപേജിൽ നിന്നു തുടർച്ച)

നനായിൽ ഈ മനുഷ്യജീവിക്കുള്ള പരമാണുപ്രായമായ അപ്രാധാന്യത്തെ—നിസ്സാരതയെ—പ്പററി എന്റെ ഭാവന എപ്പോഴും ഭരിച്ചിട്ടുള്ള ശോകബോധമാണു് സ്മരണയെഴുതുന്ന വിഷയത്തിലേന്നെ എപ്പോഴും പരാങ്മുഖനാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. ഇന്നും ഇതുമൊക്കെ കുത്തിക്കുറിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മേൽ പറഞ്ഞ ശോകബോധത്തിനു ലവലേശം അയവു തട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു് അർത്ഥവുമില്ല. ആ ഒരു നിസ്സാരതാബോധത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ എനിക്കൊരിക്കലും സാധിച്ചിട്ടില്ല. എങ്ങനെ സാധിക്കും? ഒന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കുക. ഒരു മനുഷ്യന്റെ സാഹചര്യവൃത്തങ്ങൾ എത്ര വിപുലമായി വികസിച്ചു, ഭാവനാതീതമായ ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹങ്ങളിലേക്കു സംക്രമിച്ചുപോകുന്നു എന്നോർത്തു നോക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതംകൊണ്ടു മതിമയങ്ങിപ്പോകും. നമ്മുടെ സ്വന്തശരീരം, ബന്ധുജനങ്ങൾ, കുടുംബം, ഗ്രാമം, താലൂക്കു സംസ്ഥാനം രാജ്യം, ഭൂഖണ്ഡം, ഇവ കടന്നു നമ്മുടെ ഭാവനാഭൂഗോളം എന്നൊരാശയത്തിൽ ചെന്നുനില്ക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇങ്ങനെ അറിഞ്ഞും അറിയപ്പെടാതെയും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന എത്ര കോടി നഭോഗ്രഹങ്ങളിൽ താരതമ്യേന അണുപ്രായമായ ഒന്നു മാത്രമാണു് നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമി. ഈ ഭൂമിയെത്തന്നെ ഒന്നാകെ സങ്കല്പിക്കുവാനുള്ള വിസ്താരം മനുഷ്യന്റെ ഭാവനയ്ക്കില്ല തന്നെ. ആ സ്ഥിതിക്കു് സൗരയൂഥത്തിൽ ചരിക്കുന്ന കോടാനുകോടി ഗോളങ്ങളുടെയും ഉപഗോളങ്ങളുടെയും അവയെ അധിവസിക്കുന്ന എണ്ണമററ ജീവരാശികളുടെയും എല്ലാംകൂടിയുള്ള വലിപ്പം എത്ര ഭാവനാതീതമായിരിക്കണം! ബൃഹത്തമമായ ഈ നഭോഗ്രഹപരമ്പരയിൽ കേവലം അണുപ്രായമായ ഒന്നിൽ-ഭൂമിയിൽ- നിവസിച്ചിട്ടുള്ളവരും നിവസിക്കുന്നവരുമായ കോടാനുകോടിക്കും മീതെ കോടാനുകോടികണക്കിനുള്ള മനുഷ്യരാശികളിൽ ഒരു വ്യക്തി (എന്നു തന്നെ പറയാനുള്ള പ്രാധാന്യംപോലും അർഹിക്കുന്നില്ല) എന്തു സ്മരണകളെഴുതാനാണു് എന്തിനു് അതു വേണ്ടി എഴുതാനാണു്? ഭാവിതലമുറകൾക്കു പ്രയോജനകരമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ജീവിതസ്മരണകളെഴുതി അവശേഷിപ്പിക്കുവാൻ അർഹതയുള്ള മഹാപുരുഷന്മാർ ഈ ചെറിയ ഭൂഗോളത്തിൽ ശതവർഷങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ മാത്രമെ അവതരിക്കാറുള്ളു എന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. അങ്ങനെയുള്ള മഹാത്മാക്കളുടെ ജീവിതചരിത്രങ്ങൾ ലോകോപകാരങ്ങളായ അനർഘസമ്പത്തുകളാണു്. അവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പ്രഥയില്ലാത്ത സാധാരണന്മാർ ആത്മകഥാകഥനമെന്ന പലം ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലും മഹാപാപമല്ലെ എന്നു ഭയം തോന്നിപ്പോകുന്നു. അതിലേക്കു തൂലിക എടുക്കുന്ന കാര്യം പിന്നെ പറയുകയും വേണ്ടല്ലൊ.

ഞാൻ സ്വതെ സാഹിത്യരചനയിൽ അവിദഗ്ദ്ധനാണെന്നു എനിക്കുതന്നെ അറിയാം. സാഹിത്യേതരങ്ങളായ ജീവിതവ്യാപാരവിഷയങ്ങളിലായിരുന്നു ഞാൻ കൂടുതൽ പെരുമാറിയിട്ടുള്ളതു്. അതിനിടയിൽ ഞാൻ നിർവഹിക്കേണ്ടിവന്ന പത്രപ്രവർത്തനജീവിതത്തിലെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരാവശ്യമായിട്ടാണു് സാഹിത്യം എന്നെ അഭിമുഖീകരിച്ചതു്. ആ ദേവിയും ഞാനും തമ്മിൽ ഇതേവരെ അത്ര മമതയൊന്നും പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പല സാഹിത്യകാരന്മാരുമായി അടുത്തു പരിചയിക്കാനും പെരുമാറാനും ഇടയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ സാഹിത്യസുഗന്ധം എന്റെ തൂലികയിൽ പകരുകയോ തങ്ങിനില്ക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പോരെങ്കിൽ ജീവിതമത്സരത്തിൽ ധാരാളം ക്ലേശിച്ചു ക്ഷീണിച്ചു വശായി വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ തണലിൽ വിരമിച്ചു വിശ്രമിക്കുന്ന എന്റെ തുരുമ്പുപിടിച്ച അശക്തതൂലികയിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പരാമർശനങ്ങളിൽ മനസ്സറിയാതെ വല്ല ഏറെക്കുറച്ചിലും കടന്നുകൂടുന്നപക്ഷം—അങ്ങനെ വരാതിരിക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.— സൗജന്യനിധികളായ മഹാജനങ്ങൾ അവയെ ക്ഷന്തവ്യമായി കരുതണമെന്നു വിനീതമായ അപേക്ഷയുണ്ടു്.

ഐഹികജീവിതത്തിലെ സുഖസൗഭാഗ്യങ്ങളുടെ മോഹനചന്ദ്രിക മാത്രമല്ല, ഇരുളടഞ്ഞ വശങ്ങളും—കറുത്ത വാവുകളെ—ഞാൻ കണ്ടു; അഥവാ കാണാനും അനുഭവിക്കാനുമുള്ള ഭാഗധേയം എനിക്കുണ്ടായി. എന്റെ സ്വഭാവരൂപവല്ക്കരണത്തിനു് ഞാൻ തരണം ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള ക്ലേശാനുഭവങ്ങൾ സാരമായ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു. അനന്യസുലഭമായ ചില ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടക്കാനിടയായതുകൊണ്ടു് എന്റെ അനുഭവപാഠങ്ങൾക്കു് അത്രയുള്ള വ്യാപ്തിയും സിദ്ധിക്കാനിടയായി. അതും ജീവിതവിദ്യാലയത്തിൽ ആത്മശിക്ഷണത്തിനും സ്വയംപരിശീലനത്തിനുമുള്ള ഒരധ്യയനപരിപാടിയായി ഞാൻ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ ഈ വാർദ്ധക്യകാലത്തും എന്റെ മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും താങ്ങാൻ കഴിവുള്ളതിലപ്പുറമായ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയനാകേണ്ടി വരാതിരുന്നതിനാൽ എനിക്കു ചാരിതാർത്ഥ്യമേയുള്ളു.

പ്രസന്നകേരള പ്രവർത്തകന്മാരുടെ നിർബന്ധംകൊണ്ടുമാത്രം എന്റെ ബാല്യകാലസ്മരണകളെ സ്പർശിക്കുന്ന ഏതാനും ലേഖനങ്ങൾ ആ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ സമ്മതിച്ചതാണു്. മുഖവുരയായി ഇത്രയുമെഴുതിയതുതന്നെ സ്വല്പം ദീർഘിപ്പിച്ചുപോയില്ലെ എന്നു ശങ്കിക്കുന്നു. അതിനാൽ ബാക്കിഭാഗം അടുത്ത ലക്കത്തിലായിക്കൊള്ളാം.

ഹാസ്യലേഖനം

തിരുവനന്തപുരം ജാഥാ

പത്രാധിപന്മാരുടെയും കമ്പോസിറ്റർമാരുടെയും ക്ഷോഭകരമായ പ്രകടനങ്ങൾ

ഗവണ്മെന്റിന്റെ നിരോധനസംരംഭം

(ഗോപി-പ്രസന്നകേരളം സ്പെഷ്യൽ റിപ്പോർട്ടർ) ഇടവം 3.

കുറച്ചുനാളുകളായി കോട്ടയം പട്ടണത്തിൽ പത്രാധിപന്മാരുടേയും പ്രസ്സുജോലിക്കാരുടേയും ഇടയ്ക്കു് വല്യതായ അമർഷവും അസ്വസ്ഥതയും പ്രകടമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തലക്കെട്ടുകളിലും സ്റ്റാമ്പ് പ്രസ്സിലുമെല്ലാം സാധാരണ കാര്യങ്ങളും പഴയരീതികളും തന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും അതിന്റെയെല്ലാം അടിയിൽ ജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ എന്തോ ഒരു അസ്വസ്ഥത അദൃശ്യമായ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നംപോലെ കാണാമായിരുന്നു. ഭൂഗർഭപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ചില ഉപജാപപ്രവൃത്തികൾ ഇവിടത്തെ പത്രലോകത്തു തകൃതിയായി നടക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു കിംവദന്തിയും പരന്നിരുന്നു. ഇന്നലെ രാവിലെ പൊട്ടുന്നനവെ ഒരു ജനസംഘം തിരുനക്കര മൈതാനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ബാങ്കുകാരും വ്യാപാരികളുമെല്ലാം ബഹളം കേട്ടു ജനാലവഴി പുറത്തേക്കു നോക്കാൻ നിർബന്ധിതരായി.

"ശകാരം-മറിക്കരുതു്" "ബോയെന്തിനു-മറിക്കുന്നു" എന്നിങ്ങനെ ഇൻക്വിലാബ് സിന്താബാദ്‌രാഗത്തിൽ വ്യക്തമായി ജനക്കൂട്ടം അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതേ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ തന്നെ ആ ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ നിന്നും പൊക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്ന ബോർഡുകളിലും കാണാനുണ്ടായിരുന്നു. ചില ബോർഡുകളിൽ മറിഞ്ഞും ചെരിഞ്ഞും കിടക്കുന്ന "ശ" "വ" മുതലായ അക്ഷരങ്ങളുടെയും ആ അക്ഷരങ്ങളിൽ നോക്കാൻ ശ്രമിച്ചു് പിടലി തിരിഞ്ഞു് കഴുത്തു കുഴപ്പത്തിലായ ആളുകളുടെ പടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

"ഏതാണ്ടു തൊഴിലാളിപ്രകടനമാ" എന്നൊരു ബ്ളാക്കുമാർക്കറ്റുകാരനും "പുരോഗമനക്കാരന്മാരുടെ ആണി ഇളകിയതാ" എന്നു ഒരു വക്കീലും തട്ടിവിളിച്ചു. അപ്പോഴേക്കു ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു രണ്ടുപേർ ഒരു മാളികയുടെ താഴത്തെ നിലയിലേക്കു ഓടിയെത്തി. "ഞങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തിനു ഒരു ജാഥ പോകുകയാണു്; ഇനിമേലിൽ ഇതു സഹിക്കാനൊക്കത്തില്ല, അങ്ങു കൂടി വരണം" എന്നു ശ്വാസംവിടാതെ അവരിൽ ഒരുവൻ പറഞ്ഞു. "വല്ല രാഷ്ട്രീയകുഴപ്പവുമാണെങ്കിൽ ഞാനില്ല; വെറുതെ ബിസിനസൊക്കെ അവതാളത്തിലാക്കാൻ ഞാനില്ല. നമ്മക്കിപ്പഴെന്നാ ഇതു സഹിക്കാൻ മേലാത്തതു്; പറ" എന്നു സ്വാനുഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം തട്ടി.

"രാഷ്ട്രീയവുമൊന്നുമല്ല സാറെ, വെറും പ്രസ്സീയം" മറ്റെയാൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ഈ ടി. കെ. ജോസഫ്‌സാറിന്റെ ലേഖനമിങ്ങോട്ടു വന്നാൽ, ദൈവംതമ്പുരാൻ സാക്ഷിയാണെ, പിന്നെ പ്രസ്സിലെങ്ങാനുമൊരു സ്വൈരമുണ്ടോ. ഏതെല്ലാം അക്ഷരം എങ്ങനെയെല്ലാം പിടിച്ചു തിരിച്ചുവയ്ക്കണം. അതു ശരിയായോ എന്നു നോക്കാൻ ഏതെല്ലാം ദിക്കിൽക്കൂടി മറിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞുനോക്കണം. എത്ര പ്രാവശ്യം പ്രൂഫ് തിരുത്തണം. ഈ റേഷൻകാലത്തു പട്ടിണി കിടക്കുന്നതോ സഹിക്കാം. ഇങ്ങനെ കൊല്ലാക്കൊല കൊല്ലുന്നതു സഹിക്കാൻ ഇനി വയ്യാ."

"ഇതിനു നിങ്ങൾ എന്തുചെയ്യാൻ പോകുന്നു?' ആ പ്രമാണി ചോദിച്ചു.

'അതിനു ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെയും ഒക്കെക്കൂടി വിളിച്ചുകൂട്ടി ഒരു ജാഥ ആയി തിരുവനന്തപുരത്തിനു പോകുന്നു. ടി. കെ. ജോസഫ് സാറിനെ കണ്ടു് ഇതൊന്നു നിറുത്താൻ—ഒന്നു പറഞ്ഞുനോക്കുക. മേപ്പടിയാനു മനസ്സില്ലെങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റിൽ തന്നെ സങ്കടമുണർത്തിക്കുക. നമ്മളും ജീവിക്കണ്ടേ.'

പ്രമാണി ഒന്നു പരുങ്ങി. ഈ വിളിയും വിളിച്ചു് ബോർഡും പിടിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തിനു നടന്നുപോകുന്നതു് തന്റെ ദേഹസ്ഥിതിക്കു പററിയതല്ലെന്നു കണ്ടു് അദ്ദേഹം പതുക്കെ പിന്നിലേക്കു വലിഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

ജാഥ കൂസൽകൂടാതെ യാത്ര തുടർന്നു. വഴിനീളെ ആൾ വന്നു ചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു് എത്തിയപ്പോഴേക്കു് അതു് ഏതാണ്ടു അറുമൈൽ നീളമുള്ള ഒരു ഘോഷയാത്രയായി രൂ

(ശേഷം 2-ാം പേജിൽ)

Printed at the V. G. Press Kottayam and Published by Anjiliparampil Kumaran